

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 19. Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

JULY 1, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

Onze Zonden Belijden

Indien wij zeggen, dat wij geene zonde hebben, zoo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.

I Joh. 1:8, 9.

Dit is de verkondiging!

Een verkondiging, een boodschap heeft Johannes.

Want hij heeft gehoord, gezien met de oogen, aanschouwd, getast met de handen hetgeen van den beginne was, het Woord des levens, het Leven, het eeuwige Leven, dat bij den Vader was en thans is geopenbaard.

Daarom heeft hij een boodschap.

Hij moet spreken.

En het hart van de zaak, het centrale van de verkondiging, die hij met de andere apostelen van Hem, van het Leven, dat ze gezien en met de handen getast hebben, en dat ze der gemeente in de wereld verkondigen, is, dat God een licht is en dat er gansch geen duisternis in Hem is. Daar gaat het om. Daar concentreert zich alles om. Daaruit volgt alles, wat Johannes te verkondigen heeft. God is de eeuwige Goede, de volmaakte, de overvloeiende Fontein aller goeden, de Waarachtige, de Rechtvaardige, de Heilige, de Getrouwe, de Genadige; en in Hem is de boosheid, de ongerechtigheid, de leugen niet. Gansch geen duisternis is in Hem. Hij is de alleen Wijze, Die Zichzelf kent en mint in het eeuwige licht!

Daarom moeten wij naar Hem toe!

Naar het licht!

Alleen in dat licht hebben wij gemeenschap met Hem, en in die gemeenschap zijn we het Leven deelach-

tig. Want indien we zeggen, dat we gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, zoo liegen we. Maar wandelend in het licht hebben we gemeenschap met Hem en met elkander.

Wandelen in het licht!

Ook thans. Ook in deze wereld. Ook nu we nog slechts een klein beginsel dezer gehoorzaamheid hebben, en in ons, dat is in ons vleesch geen goed woont.

Wandelen in het licht, ook met onze zonden!

Want als wij met onze zonden in de duisternis wandelen, dan zeggen wij, dat wij geene zonde hebben.

Maar indien we wandelen in het licht, belijden we onze zonden.

En daar in het licht vinden we vergeving!

Want Hij is getrouw en rechtvaardig! Bij Hem is vergeving altijd geweest!

Dit is de verkondiging!

Onze zonden belijden!

Moeilijke, voor het vleesch onmogelijke, dwars tegen onze zondige natuur ingaande eisch!

Het wil allereerst zeggen, dat wij "zeggen, dat we zonde hebben"! Precies het tegenovergestelde van hetgeen wij doen, wanneer we in de duisternis wandelen. Dan toch zeggen we: wij hebben *geene* zonde!

Belijden is "zeggen, dat wij zonde hebben" niet als een stukje van onze dogmatiek, maar als een erkentenis des harten. Och, in leerstelligen zin weten we het wel, en zeggen we het gemakkelijk genoeg: we hebben zonde. We bestrijden de volmaaktbaareddrijvers, die leeren, dat het wedergeboren, bekeerde, geheiligde kind van God in dit leven zonder zonde vermag te leven. We vinden, als gereformeerden, zulk zeggen al te oppervlakkig. Wie zoo oordeelt, ziet niet diep genoeg, kent zijn eigen hart niet, is met het oppervlakkige van het leven tevreden, ziet niet het booze van zijn bedorven vleesch, neemt het met de zonde niet ernstig genoeg. En hij loopt juist gevaar om in allerlei zonden te vallen. En we mogen ons, ter handhaving van de waarheid, wel gaarne beroepen op dit

tekstwoord: het staat er immers zoo duidelijk, dat hij zichzelve misleidt en dat de waarheid niet in hem is, die zegt, dat hij geen zonde heeft. En we stellen met nadruk tegen zulk oppervlakkig zeggen over, dat ook de allerheiligste, zoolang hij in dit leven is, nog maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid heeft.

Neen, neen, van dat oppervlakkige perfectionisme moeten we niets hebben!

In leerstelligen zin zeggen we het volmondig: wij hebben zonde!

Maar ach, hoe geheel anders wordt het dikwijls, als deze waarheid nu ook persoonlijk op ons moet worden toegepast, als het zeer bepaalde door ons bedreven zonden geldt, die met den vinger worden aangewezen, en als we dan voor den eisch komen te staan, om dat te erkennen, om te zeggen, dat we wel waarlijk die concrete zonden hebben bedreven. We hebben misschien gelogen en gelasterd, of ons schuldig gemaakt aan achterklap; we hebben den naaste bedrogen en benadeeld; we leven in onmin met den broeder en we willen de minste niet zijn. En Gods Woord komt tot ons met den eisch van belijdenis. We worden op onze zonde gewezen. We worden vermaand. We worden gewezen op dit Woord der Schrift: indien we onze zonden belijden, maar dan ook alleen, smaken we de trouwe Gods, Die onze zonden vergeeft en ons reinigt van alle ongerechtigheid. En we zetten ons aanstonds scherp, om te bewijzen, dat we geene zonde hebben! Of we zoeken de zonde te vergoelijken. Of we brengen in, dat de broeder ook schuld heeft. En zoo zoeken we allerlei uitvluchten om *in concreto* te ontkomen aan de klem der waarheid, die we *in abstracto* zoo gereedelijk belijden!

Ons vleesch zegt het nooit: ik heb zonde!

En toch, zoo en niet anders wordt het bedoeld in het woord van dezen tekst. Het gaat hier niet slechts over de belijdenis der waarheid, maar over de erkenning van persoonlijke schuld.

En in dien zin is belijdenis van zonde het zeggen, dat we zonde hebben.

Het zeggen *met God!*

Niet slechts een zeggen, een bloote erkenning, een toestemmen, dat we gezondigd hebben, is belijdenis van zonde. Dat toch kan de wereld ook nog wel. Zelfs kan men soms in de tenten der goddeloosheid de taal beluisteren van hen, die luide hunne ongerechtigheden verkondigen, die een welgevallen hebben in allerlei vuilheden, en die openlijk bogen op dingen, die zelfs schandelijk zijn om ze ook maar te zeggen. Men geeft dan openlijk getuigenis van bedreven ongerechtigheden in gemeenschap met den duivel!

Zoo toch is de beteekenis van het oorspronkelijke woord, dat in de Heilige Schrift doorgaans, en ook hier, gebezigd wordt voor "belijden". Het beteekent: met iemand getuigen; hetzelfde zeggen als iemand anders; in dit geval: hetzelfde zeggen van onze zonden als God er van zegt!

Wij staan in Gods verbond! Wij zijn van Gods partij. Wij wandelen in het licht! En alzoo in Gods verbond staande, en van Gods partij zijnde, en in het licht wandelend, zien we onze zonden, erkennen we onze zonden, zeggen we van onze zonden, wat God er van zegt!

Dan haten we onze zonden, gelijk God haar haat.

Dan veroordeelen we onze zonden, gelijk God haar veroordeelt.

Dan vinden we onszelfen verdoemelijk voor God, gelijk God ons vanwege onze zonden verdoemelijk vindt buiten Christus.

Dan snakken we naar vergeving, gelijk God ons de zonden vergeven wil in Hem, Die ons liefgehad heeft.

Dan verootmoedigen we ons in stof en asch.

En roepen uit: wees mij, zondaar genadig!

We *belijden* onze zonden!

Wonderlijke kracht der waarheid!

Want alleen, als de waarheid in ons is, komen we ooit tot de daad der belijdenis.

Wij worden beheerscht, óf door de waarheid, óf door de leugen.

Niet maar door *een* waarheid of door *een* leugen; maar door *de* waarheid en door *de* leugen.

De waarheid is, dat God *God* is en eeuwig goed; dat Hij *mijn* God is en *mijn* eeuwig goed; dat Hij een licht is en dat er gansch geen duisternis in Hem is; dat Hij boven alles te begeeren is; dat Hem lief te hebben met geheel mijn hart en met geheel mijn ziel en met geheel mijn hart en met al mijne krachten, het leven is; dat Zijn gunst beter is dan de uitgezochte spijzen en Zijne goedertierenheid dan het leven; dat Hij te dienen is en te danken en te prijzen tot in eeuwigheid; dat ik alleen in het licht het licht kan aanschouwen, en in het licht wandelend gemeenschap kan hebben met Hem. . . .

En de leugen staat hier lijnrecht tegenover!

Ze is de booze, moedwillige, geestelijk-ethische ontkenning van God als *God*; de weigering om te zeggen *mijn* God en *mijn* goed; het pogen om te zeggen: ik zal als God zijn; zelfverheffing, vijandschap, rebellie tegen Hem; het zoeken van de weelde ver van Hem; de lust des vleesches, de lust der oogen, de grootheid des levens; het liefhebben van de duisternis. . . .

De leugen!

En door die leugen worden we van nature beheerscht. Ze is in ons, in ons hart, en vanuit ons hart in ons denken en willen en begeeren. Ze is een geestelijk-ethische macht, die ons van binnen uit beheerscht, en die ons altijd in geestelijk-zedelijken zin doet zeggen: we hebben geene zonde!

En als we dat zeggen, dan verleiden, dan misleiden we onszelfen!

Schrikkelijke zelfmisleiding!

Onuitsprekelijk groote dwaasheid der leugen!

We misleiden onszelfen! Niet God, tegen Wien we onszelfen meenen te kunnen verheffen; niet den naaste, tegenover wien we onze leugen handhaven, zeggende, dat we niet gezondigd hebben; ook niet onszelfen in den zin, dat we niet weten, dat we zonde hebben. Dit laatste zal den goddelooze nimmer gelukken. Want God laat zich niet onbetuigd. En van Zichzelfen betuigend, dat Hij God is en goed, getuigt Hij ook in de conscientie van den zondaar: gij hebt zonde, gij zijt schuldig en verdoemelijk. Maar hij misleidt zichzelf, omdat hij God niet wil en niet zoekt, en terwijl hij zichzelf bedoelt te handhaven en tegen God wil verheffen, en de weelde en het geluk en eer en grootheid buiten God wil zoeken, keert hij zich naar de duisternis, zoekt hij de buitenste duisternis, beweegt hij zichzelf op den weg naar de eeuwige verdoemenis, snelt hij naar 't verderf!

Zoo is het in volstrekten zin bij den natuurlijken mensch, in wien de waarheid niet is.

Altijd wordt hij door de leugen beheerscht, en misleidt hij zichzelf.

Altijd zoekt hij zijn eigen verderf!

En zoo is het in betrekkelijken zin met ons, met Gods wedergeboren kinderen, zoo dikwijls ze naar het vleesch wandelen.

Dan onderwerpen ze zich aan de macht der leugen. Dan belijden ze hunne zonden niet. Dan zeggen ze, dat ze geene zonde hebben. Dan keeren ze zich tot de duisternis. Dan vlieden ze van Gods aangezicht weg. Dan zoeken ze de weelde ver van Hem. Dan schuwen ze het licht. Dan vinden ze niet het kruis; dan smaken ze geen vergeving; dan wordt het donker in de ziel. . . .

“Toen 'k zweeg, en U mijn ongerechtigheden,
weerhouden door de vrees, niet had beleden,
Verouderden mijn beend'ren door geklag,
In mijn gebrul en angst den ganschen dag”.

Doch, wonder van Gods genade! de waarheid is in ons!

Ze is in ons hart, een macht, een geestelijke stuwkracht. Ze beheerscht ons van binnen uit. Ze verlicht ons verstand; ze bekeert de ziel; ze verandert den wil; ze doet ons verlangen naar het licht, naar God, naar Zijne gunst, Zijne goedertierenheid, Zijne gerechtigheid; ze vervult ons met de begeerte om Hem welbehagelijk te zijn, met droefheid naar God, met hartelijk berouw over de zonden. . . .

En we zeggen, dat we zonde hebben!

En we belijden onze zonden!

En we misleiden onszelfen niet langer, maar keeren ons tot het licht!

En in dat licht vinden we de trouwe Gods, het kruis, de opstanding, vergeving, zaligheid, eeuwigen vrede. . . .

“'k Bekend', o Heer, aan U oprecht mijn zonden,
'k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;

Maar ik beled, na ernstig overleg,

Mijn booze daan; Gij naamt die gunstig weg!”
Wondere waarheidsmacht!

Heerlijke vrucht!

“Gij naamt die gunstig weg”!

Volkomen weg! Want, indien wij onze zonden belijden, God is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid!

Vergeving en reinigmaking! Volkomen weg de schuld,—dat is vergeving! Volkomen weg de smet der ongerechtigheid,—dat is reinigmaking! Ik ben verdoemelijk en God verdoemt mij niet, want Hij rekent mij de zonde niet toe,—dat is vergeving. Ik ben besmet en zit onder de heerschappij der zonde, en God bevrijdt mij,—dat is reinigmaking! Ik ben voorwerp van toorn, en God schenkt mij Zijne gunst,—dat is vergeving! Ik lig in banden der zonde en des doods, en God verbreekt de banden en geeft mij leven,—dat is reinigmaking!

Vergeving en reinigmaking,—onafscheidelijk verbonden aan elkander!

Verbonden in God, want zonder vergeving hebben we bij Hem geen recht op reinigmaking; Hij heiligt ons, omdat Hij ons heeft gerechtvaardigt. En ook verbonden in ons eigen bewustzijn. Want zonder een innerlijk verlangen naar heiligmaking hebben we geen behoefte aan vergeving. Wie zegt: vergeef! moet ook zeggen: reinig mij!

Vergeving en reinigmaking,—nimmer te scheiden van het belijden onzer zonden!

Neen, niet alsof wij onszelfen door het belijden onzer zonden de vergevende en reinigende genade Gods zouden waardig maken. God vergeeft en reinigt ons niet, omdat we belijden, op grond van onze belijdenis. Neen, alleen, omdat Hij getrouw is en rechtvaardig, vergeeft Hij den belijder en reinigt Hij hem van ongerechtigheid. Hij is de Getrouwe, dat is: Hij doet, wat Hij zegt; Hij schenkt, wat Hij belooft; Hij houdt het Verbond; Hij vervult Zijn eeuwig Woord! En Hij is de Rechtvaardige, dat is, Zijn wil is altijd in overeenstemming met Zijn volmaakt wezen, en Zijn doen met Zijn rechtvaardigen wil. En Zijn eeuwig Woord is: Ik vergeef den belijder, Mijn kind, zijne zonden. En Zijne rechtvaardigheid is, dat Hij in het bloed des kruises onze zonden heeft uitgedelgd. . . .

Maar slechts *in den weg* der belijdenis kunnen we die vergeving en reinigmaking ontvangen!

Dan hongeren we en dorsten we en worden we verzadigd!

Dan zoeken we en vinden we!

Dan zien we Gods vriendelijk aangezicht in het licht!

Onuitsprekelijke zaligheid!

H. H.

EDITORIALS

Dat Gods Goedheid Particulier Is

XVIII. Ten Besluite.

Zoo hebben we dan de artikelenreeks van Ds. Zwier over "Gods Algemeene Goedheid" in het licht der Heilige Schrift de revue laten passeeren.

Het is ons gebleken, dat al zijn acht en twintig artikelen over dit onderwerp eigenlijk niets anders inhouden dan eene verdediging van het eerste der drie Kalamazoosche punten. Wel begon hij met er op te wijzen, dat de synode van 1924 zelve er bij de leiders op aangedrongen had om het leerstuk der gemeene gratie verder te ontwikkelen; en noemde hij het onverschoonbare nalatigheid, dat dit niet eerder was geschied; maar zelf heeft hij geen poging gedaan om aan die opdracht te voldoen. Toen hij met enkele inleidende artikelen gereed was, bleek al heel spoedig, dat Ds. Zwier niets anders wist te doen, dan eene verdediging te schrijven van Punt I. De poging om eene zekere lijn te trekken en eene welomschreven beschouwing te leveren vinden we in Zwier's artikelenreeks niet.

Ook bleek het ons, dat, om het eerste punt te verdedigen en toch den schijn te geven, dat hij de gereformeerde waarheid der particuliere genade wilde handhaven, Ds. Zwier in hopeloos dualisme verviel. Er zijn twee (leerstellige) Zwieren, die nooit tot één te vereenigen zijn. Zwier noemt dit element van ongerijmdheid in zijn voorstelling een "mysterie". Hij meent die ongerijmdheid ook in de Schrift te vinden, maar het eenvoudig geloof aanvaardt de meest elkaar uitsluitende tegenstellingen gemakkelijk. Wij hebben ons in onze beoordeeling van Ds. Zwier's voorstelling gehouden aan den éénen Zwier, den algemeene-genade-Zwier.

We hebben het keer op keer met de stukken teksten besproken, waarop Zwier zich meent te kunnen wezen, dat Zwier heelemaal niet aarzelt om een verkeerde voorstelling van ons te geven en ons dingen in de schoenen schuift, die wij nooit hebben geleerd. Met name is dit het geval met Zwier's voorstelling van onze methode van Schriftverklaring. En we hebben ook aangetoond, dat hij zelf eigenlijk nimmer eenige exegese geeft van de Schriftuurplaatsen, waarop hij zich beroept. Terwijl, aan den eenen kant, iemand met een kwart onsje exegetisch begrip wel kan zien, dat onze verklaring van teksten niet deugt, zijn de teksten door hem aangehaald in den regel zoo duidelijk, dat ze geen verklaring behoeven.

Zoo is het bij Ds. Zwier doorgaans.

Onzerzijds hebben we gewezen, niet maar op enkele teksten, maar op de doorlopende leer der Heilige Schrift en in het licht daarvan ook enkele afzonderlijke beroepen.

Dit artikel is ons slot.

In de schets, die ik van deze artikelenreeks had gemaakt, had ik nog enkele andere dingen ingevoegd, die ik bedoelde te bespreken. Daar is b.v. het beroep van Ds. Zwier op Jona's gebed (4:2), en op het woord in Judas 1:4 aangaande die verworpenen, die de genade Gods veranderen in ontuchtigheid. Maar in de eerste plaats merkte ik, dat Ds. Zwier zelf niet al te goed weet, wat hij met dat woord van dien "pruttelenden" Jona moet beginnen (van wien ik overigens een veel hogere gedachte heb dan Zwier); en dat zijne verklaring van Judas 1:4 zoo zwak is, dat ik hem ze gaarne cadeau geef. In de tweede plaats meen ik te mogen zeggen, dat ik al de hoofdzaken uit Zwier's artikelen heb behandeld. Mocht ik iets over het hoofd gezien hebben, dat hij belangrijk acht, hij zal mij er wel attent op willen maken. En eindelijk moet er ook eens een einde komen aan deze reeks, vooral daar het de bedoeling is van de R. F. P. A., om ze in brochurevorm uit te geven, beide in het Hollandsch en in het Engelsch, opdat we zooveel mogelijk het lezend publiek, waarvoor Ds. Zwier schrijft, mogen bereiken.

Eer ik echter het punctum zet, moet ik op een paar zaken nog wijzen.

Het eerste betreft de wijze, waarop Ds. Zwier zijne lezers tracht te overtuigen, dat hij en Dr. Greydanus het goed eens zijn met elkaar. De lezers herinneren zich, dat laatstgenoemde hoogleeraar onlangs in eene rede vragenderwijze enkele gedachten over de "gemeene gratie" ontwikkelde.

Ds. Zwier schrijft, dat wij die rede van Dr. Greydanus met "groot gejuich" hebben begroet, dat ze onze verwachting "hoog gespannen" heeft, dat we ons hebben "ingebeeld", dat we eindelijk uit Nederland steun zouden krijgen voor ons gevoelen, maar dat we ons vastklemmen aan een stroohalm, iets, dat hij ons in het minst niet kwalijk neemt. Want, zoo schrijft Zwier, "er is en blijft een diepgaand verschil tusschen hun gevoelen en dat van de broeders in Nederland."

Nu laten we deze dikke woorden maar voor wat ze zijn. En we laten de waarheid maar rustig doorwerken. De feiten zullen Ds. Zwier wel nopen om zijn groote woorden in te slikken. Daaraan twijfel ik niet. Onzerzijds kunnen we rustig afwachten, wat de toekomst zal brengen. Eén voornaam ding hebben we vóór. We hebben niets te verbergen. We behoeven ook niet te draaien om den broeders in Nederland een goeden indruk te geven van onze beschouwing en onze geschiedenis. Hoemeer de zaak maar in het rechte licht komt te staan en openbaar wordt, hoe meer wij moeten winnen, hoe donkerder de bladzijde wordt, die de Christelijke Gereformeerde Kerken in haar geschiedboek hebben geschreven. We kunnen dus rustig zijn.

En er is, sedert Zwier bovenstaande dingen schreef, ook al weer heel wat gebeurd, dat ook hem wel eens

tot de vraag gedwongen zal hebben, of het wel zoo waar is, wat hij schreef.

Zwier meent, dat wij ons schuldig maakten aan schreeve voorstellingen, toen we schreven, dat wij om de beschouwing, die Dr. Greydanus al vragend ontwikkelde, zijn uitgeworpen.

Maar ik zou hem wel eens willen vragen: heeft de jongste geschiedenis niet bewezen, dat men ook gaarne mannen als Dr. Schilder en Dr. Greydanus zou uitwerpen? Trachtte men hem niet buiten ons land te houden? Trachtte men hem niet te boycotten, toen het niet gelukte zijne reis over te doen gaan? En hoe behandelde men hem hier in het Christelijke Gereformeerde Jeruzalem, waar de "Big Four" regeeren? En dat was nog alleen maar, omdat men niet zeker was van zijn standpunt inzake de gemeene gratie!

Ik vraag: als men een gast uit een zusterkerk zoo gaarne buiten ons land houdt, zou diezelfde geest hem dan niet nog veel liever uit de kerk werpen?

Doch aan den anderen kant meent Zwier, dat wij hem onrecht doen, wanneer we zeggen, dat hij een beetje bijdraait, om toch den indruk te laten, dat hij het goed met Dr. Greydanus eens is. Want dit laatste is hij zeker.

Welnu, ik zal met de stukken aantoonen, dat Ds. Zwier "bijdraait".

Hij doet dat op drie punten. In de eerste plaats ten opzichte van hetgeen Dr. Greydanus een "mysterie" noemt. In de tweede plaats ten opzichte van het zeggen van Dr. Greydanus, dat iemand aan de oppervlakte moet blijven staan om van gemeene genade te spreken. En in de derde plaats in betrekking tot de meening van Dr. Greydanus, dat men nog niet klaar is om een kerkelijk dogma vast te stellen inzake de gemeene gratie.

1. Over het mysterie.

Ik haal aan, wat Ds. Zwier zelf zegt in zijn eigen woorden, dat Dr. Greydanus hierover schreef:

"Nu is dat alles zeker des menschen eigen schuld. Geen verlorene zal in de plaats des verderfs God kunnen beschuldigen, dat Hij hem onverdiend in dien afgrond gestort heeft. Verre zij God van goddeloosheid, en de Almachtige van onrecht.

"Maar daardoor wordt niet ontkend noch weggenomen, dat God hun eeuwig lot, de droeve einduitkomst van hun gebruik Zijner hun verleende goederen, van hun bestaan, van hun levenskrachten, van hun macht, zelfs van hun kennis van het Evangelie, van eeuwigheid geweten, gewild en bepaald heeft. Nimmer heeft Hij de bedoeling gehad, hun door dat alles eeuwig heil te werken.

"Wij staan hier voor een Goddelijk raadsel, dat wij niet oplossen kunnen".

Wat is hier nu, volgens Dr. Greydanus, het mysterie, het Goddelijk raadsel, dat wij niet oplossen kunnen? Is het uitgedrukt in de vraag, hoe God den van eeuwigheid verworpene in den tijd genadig kan zijn?

Niets er van. Het raadsel is, hoe God van eeuwigheid de droeve einduitkomst van des goddeloozen handel kan hebben bepaald en gewild en deze toch de schuld van zijne goddeloosheid kan dragen.

Maar wat schrijft Zwier nu? Het volgende:

"Dr. Greydanus en wij met hem aanvaarden wat de Schrift ons leert in teksten als Psalm 73:18; Psalm 92:7, 8; Spreuken 16:4; en Exodus 9:16.

"Maar Dr. Greydanus en wij met hem aanvaarden ook wat de Schrift ons leert in teksten als Rom. 11:11; Klaagl. 3:33; en Ezech. 18:23 en 33:11.

"Dr. Greydanus en wij met hem erkennen, dat deze uitspraken der Schrift ons plaatsen voor een Goddelijk raadsel, waarvan de oplossing ons niet gegeven is. En voor deze Goddelijke verborgenheid blijven we eerbiedig staan, zonder een oplossing te beproeven".

Hier draait Zwier.

Want Zwier's raadsel is een radikaal ander dan dat van Dr. Greydanus. En dat weet hij ook wel. Bij Dr. Greydanus is het raadsel: God doet souverain al Zijn welbehagen en de mensch is verantwoordelijk. Dit is geen ongerijmdheid. De beide deelen van deze uitspraak spreken elkaar niet rechtstreeks tegen. Bij Zwier echter is het raadsel: God schenkt den goddelooze verworpene de dingen des tijdelijken levens tot zijn verdoemenis (Ps. 73, 92 en vele andere plaatsen) en Hij is hem in die dingen genadig. En dit is wel een ongerijmdheid. Dit is heelemaal geen "raadsel". Het is onzin.

Hier speelt Ds. Zwier met woorden. Ieder ziet dit wel. Ook hij zelf.

2. Over dat "aan de oppervlakte blijven staan".

Ik haal maar weer aan uit hetgeen Ds. Zwier zelf zegt, dat Dr. Greydanus hierover schrijft:

"Wie zich met het oppervlakkige tevreden stelt, met het onverdiende en onverbeurde onzerzijds en met het onverplichte van Gods kant, met wat zichtbaar en tijdelijk is, moge hier spoedig klaar zijn. Maar wie beide bij het licht van Gods openbaring in de eeuwigheid ziet, en rekent met wat God ons omtrent Zijn raad bekend maakte, ziet hier verborgenheden en is niet zoo spoedig met zijn antwoord gereed."

Ik vraag: bedoelt Dr. Greydanus hier te zeggen, dat we ons maar bij de oppervlakte moeten houden en dan spreken van algemeene genade? De lezer stemt mij toe, dat deze woorden juist het tegendeel bedoelen. Wie zich met dat oppervlakkige "tevreden stelt", is "spoedig klaar" en spreekt aanstonds van gemeene gratie. Wie echter rekent, zooals ieder Gereformeerde natuurlijk behoort te doen, met de openbaring van Gods eeuwig welbehagen, is niet zoo spoedig klaar. Dr. Greydanus veroordeelt hier het blijven staan aan de oppervlakte.

Maar wat maakt Zwier hier nu van?

Luister slechts:

"En als Dr. Greydanus verklaart, dat we ten aanzien van al het op zichzelf goede, dat God aan de niet-

uitverkorenen op aarde schenkt, moeilijk van genade kunnen spreken, wanneer we letten op de eeuwige gevolgen, die door het misbruik van deze goede gaven Gods veroorzaakt worden, zoodat het voor de ontvangers dezer gaven beter ware, indien zij nimmer geboren waren geweest, en daarbij bedenken, wat de Schrift ons leert van den onveranderlijken raad Gods, waarin de vreeselijke einduitkomst van eeuwigheid bepaald is,—dan stemt elk Gereformeerd mensch ook op dat punt met hem in.

“Spreken we van algemeene genade of gemeene gratie, dan is het inderdaad waar, dat we aan de oppervlakte blijven staan en alleen rekenen met hetgeen zichtbaar en tijdelijk is. We dalen dan niet af tot den grond der dingen.

“Maar—dat is geoorloofd omdat de Schrift ons daarin voorgaat”.

Ge ziet lezer, hoe Ds. Zwier ook hier weer bijdraait.

Dr. Greydanus leerde, dat alleen, wanneer men zich met het oppervlakkige tevreden stelt, we spoedig klaar zijn met de gemeene gratie, maar dat een Gereformeerd mensch zich met dat oppervlakkige niet tevreden stellen mag.

Zwier is het weer goed eens met hem, maar ziet het laatste heel gemoedelijk over het hoofd en zegt: maar ik stel mij met het oppervlakkige tevreden en dat is naar de Schrift.

Hij is het heelemaal niet eens met Dr. Greydanus. En dat weet hij ook wel.

3. En thans nog het oordeel van Dr. Greydanus inzake het doen van kerkelijke uitspraken inzake de gemeene gratie.

Zwier schrijft:

“De spreker (Dr. Greydanus, H.H.) begon met te zeggen, dat het vraagstuk der algemeene genade of gemeene gratie behoort tot die punten, welke eerst dieper doordenken en breder bespreking noodig hebben, vóór een voldoende helder geloofsinzicht er een recht geformuleerde kerkelijke uitspraak over geven kan.

“Dat had de broeders al dadelijk moeten waarschuwen, om op hun hoede te zijn.

“Want—dat is precies wat onze Synode van 1924 gezegd heeft!

“Zij toch meenen het vraagstuk diep genoeg doordacht en breed genoeg besproken te hebben, om met een voldoende helder geloofsinzicht te kunnen uitspreken: Er is geen algemeene genade”.

Wat kan Ds. Zwier toch zwieren!

Men moet hem wel bewonderen over zijn handigheid. Zie, de waarheid is, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken kerkelijke uitspraken gedaan hebben over de gemeene gratie; dat zij ons op grond van die kerkelijke uitspraken hebben uitgebannen uit hunne gemeenschap; dat wij nimmer op kerkelijke uitspraken inzake de gemeene gratie hebben aangedrongen, noch

in de Christelijke Gereformeerde Kerken, noch nadat we een eigen kerkverband vormden.

Nu komt Dr. Greydanus en zegt, dat er voor kerkelijke uitspraken inzake de gemeene gratie geen voldoende helder geloofsinzicht is.

En nu zegt Zwier: hocus pocus; dat heeft onze Synode juist gezegd; gij, Protestantsche Gereformeerden, hebt juist zulke uitspraken gedaan!

Zou men er niet van duizelen?

Waarin zit die handigheid van Ds. Zwier?

Och, 't is eigenlijk heel eenvoudig. Als hij ons beschuldigt, dat wij gedaan hebben, wat Dr. Greydanus niet wil, dan vergeet hij heel handig, dat de hoogleeraar het had over *kerkelijke* uitspraken. Wij spreken uit, zegt Zwier: er is geen algemeene genade. Zeker, zeker, Zwier, dat doen we ook. Ik ben heilig overtuigd, dat de gemeene gratie leer een dwaling is, en een zeer gevaarlijke ook. Ik ben vast overtuigd, dat een kerk, die die dwaling huldigt, niet gereformeerd is, en ook al verder zal afwijken van de gereformeerde lijn. Maar ging het daar nu over? Immers neen. Het ging over *kerkelijke* uitspraken. En nu vraag ik toch in gemoede: Ds. Zwier als je nu van dat zwieren tot stilstand gekomen zijt, zeg me dan eens, wie heeft er nu *kerkelijke* uitspraken gedaan over de gemeene gratie? Wij? Kom, kom, man, dat weet je nu toch wel beter! Dat hebt gij immers gedaan in de Drie Punten!

Ja, zegt Zwier, maar onze Synode heeft duidelijk gezegd, dat ze geen uitspraak wilde doen over de gemeene gratie *in al hare geledingen*. Neen, maar daar gaat het ook al weer niet over. Niet in al zijn geledingen is het leerstuk der gemeene gratie door de synode van 1924 dogmatisch vastgelegd. Het zou ook wel een hutspot geworden zijn, had ze het wel trachten te doen. Maar *kerkelijke* uitspraken, waarin fundamenteel dat leerstuk werd vastgelegd en dat wel met name inzake het punt, waarover Dr. Greydanus allerlei vragen stelde, heeft de synode van 1924 toch wel degelijk gedaan.

En daar gaat het over.

En daarin is Zwier het niet met Dr. Greydanus eens.

Ds. Zwier moet het ons dus niet kwalijk nemen, wanneer wij zeggen, dat hij “bijdraait”, om maar den indruk te laten bij het Christelijke Gereformeerde publiek, dat hij het goed eens is met Dr. Greydanus, want dat doet hij wel. En deze zaak is ook veel te duidelijk, dan dat het aanneembaar zou zijn, dat hij dit zelf niet heeft gevoeld.

Ten slotte moet ik nog een woord zeggen over onze “uitwerping” door de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Wij hebben altijd gezegd, dat wij niet uit de Chris-

telijke Gereformeerde Kerken zijn *uitgetreden*, maar dat deze ons hebben *uitgeworpen*.

Als wij dezen term gebruiken dan bedoelen we daarmee tweeërlei.

In de eerste plaats beweren we daarmee, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken leeraren en kerkeraden hebben ontzet uit hunne ambten en buiten haar gemeenschap hebben gebannen, in weerwil van het feit: (1) Dat ze zelf wisten en synodaal uitgesproken hadden, dat die ambtsdragers goed gereformeerd waren in de fundamentele waarheden, zooals die in de belijdenis zijn geformuleerd; en (2) Dat die ambtsdragers hunnerzijds al het mogelijke hebben gedaan, om met behoud eener goede consciëntie ten opzichte van de gereformeerde waarheid in de gemeenschap der Christelijke Gereformeerde Kerken te blijven.

En in de tweede plaats houden wij met dat woord *uitgeworpen* staande, dat onze afzetting en uitbanning geschied is op zeer *onrechtvaardige* en *goddelooze* wijze.

Daarom heb ik mij werkelijk er over verwonderd, dat Zwier den moed heeft om deze zwarte bladzijde in de geschiedenis zijner kerken op te slaan. Maar hij kan dit dan ook alleen doen, omdat hij wel weet, dat hij zijnen lezers dat geschiedboek niet in de handen behoeft te geven, doch slechts behoeft voor te lezen, wat hij wil en zooals hij het wil.

Hoe stelt Ds. Zwier de zaak voor en hoe verdedigt hij die voorstelling?

Hij schrijft:

“Een uitwerping heeft er in 1924 niet plaats gehad. De broeders zijn niet uitgeworpen, doch hebben den band met onze kerken verbroken. Ze hebben zich uit de gemeenschap onzer kerken losgescheurd. Het was geen uitwerping, maar een scheuring, die er toen tot stand is gekomen”.

En hoe verdedigt hij die voorstelling der zaak?

In de eerste plaats door te beweren, dat uitwerping hetzelfde is als excommunicatie, afsnijding met den ban. Hij zegt, dat afsnijding met den ban hetzelfde is als de vroegere uitwerping uit de synagoge. Nu zijn wij niet afgesneden als leden, ergo, wij zijn niet uitgeworpen.

Nu laten we het voor Ds. Zwier's rekening, dat hij excommunicatie en uitwerping uit de synagoge op ééne lijn stelt. Ik volg hem daarin niet. En ik houd vol, dat, ofschoon wij niet geëxcommuniceerd zijn, wij toch *uitgeworpen* zijn. Voorts merk ik op, dat Zwier zelf wel weet, en zeer goed weet, dat dit argument het punt niet raakt, want wij hebben nimmer beweerd, dat wij met den ban zijn afgesneden. En eindelijk mag wel worden opgemerkt, dat, indien de Christelijke Gereformeerde Kerken er slechts de gelegenheid toe hadden gehad, ze ons ook wel met den ban hadden afgesneden.

Maar Ds. Zwier gevoelt zelf, dat dit argument geen hout snijdt. Hij moet wel toestemmen, dat wij afge-

zet zijn, dat wij als ambtsdragers buiten de gemeenschap der kerken gebannen zijn. Maar, vraagt Zwier, waarom zijn ze afgezet?

Hij schrijft daarover het volgende:

“De broeder (hier heeft Zwier het alleen over mij. Hij vergeet de kerkeraden en de andere leeraars, H.H.) is uit zijn ambt ontzet, omdat hij weigerde den kerkelijken weg te bewandelen, zooals deze voor zulke gevallen in het onderteekeningensformulier voor ambtsdragers is voorgeschreven. Wegens verbreking van zijn plechtige belofte, om bij leergeschillen naar dezen regel te handelen, heeft hij zich zijn afzetting waardig gemaakt”.

Zwier vertelt ons verder, dat de zaak hem zoo voor den geest stond, maar dat hij, om zich te vergewissen, de officieele kerkelijke verslagen er nog eens op na gezien heeft. En dan schrijft hij:

“De Classis eischte niet van hem, dat hij zou verklaren in te stemmen met de uitspraken der Synode van Kalamazoo, maar dat hij in overeenstemming met het onderteekeningensformulier zich zou beroepen op de volgende Synode en ondertusschen geen propaganda zou maken voor zijn afwijkende gevoelens. Dat mocht ze van hem vragen, want dat heeft elk ambtsdrager met zijn handteekening onder het formulier plechtig beloofd”.

Even later:

“De broeder is dus niet uit het ambt ontzet, omdat hij het met de uitspraken der Synode van 1924 oneens was. Hij mag niet zeggen, dat hij is ‘uitgeworpen’ om zijne beschouwing van het leerstuk der genade”.

Ik zeg: wat toch een sophisterij!

Zeker, de sophisterij is niet alleen van Ds. Zwier, maar ook van de officieele verslagen. Doch wie is, ook al is hij niet bij machte op het valsche in heel deze redenering den vinger te leggen, nu niet overtuigd, dat ik uit de kerken ben geworpen, alleen om mijne houding tegenover de “Drie Punten”? Al draait Zwier ook nog zoo lang, ieder blijft daarvan overtuigd.

Maar het valsche van heel deze redenering ligt in dat beroep op het Onderteekeningensformulier. De vraag is: heb ik mijn “plechtige” belofte, door handteekening onder dat formulier gegeven, verbroken?

Integendeel, ik heb haar juist gehandhaafd, en de Christelijke Gereformeerde Kerken zullen mij hierbij getuigenis geven.

Wat belofte legde ik af, toen ik het Onderteekeningensformulier onderteekende?

De volgende:

“Wij. . . verklaren oprechtelijk en in goeder consciëntie voor den Heere, met deze onderteekening, dat wij van harte gevoelen en gelooven, dat alle de Artikelen en stukken der Leer, in de Belijdenis en den Catechismus der Gereformeerde Nederlandsche Kerken begrepen, mitsgaders de Verklaring over eenige Punten der voorzeide Leer in de Nationale Synode, Anno 1619, te Dordrecht gesteld, in alles met Gods Woord overeen-

komen. Beloven derhalve, dat wij de voorzeide Leer naarstiglijk zullen leeren, en getrouwelijk voorstaan, zonder iets tegen deze Leer, 't zij openlijk of heimelijk, direktelijk of indirektelijk, te leeren of te schrijven. Gelijk ook, dat wij niet alleen alle dwalingen tegen deze Leer strijdende, en met name ook, die in de voorzeide Synode zijn veroordeeld, verwerpen, maar ook zullen tegenstaan, wederleggen, en allen arbeid aanwenden, om ze uit de Kerk te weren. En indien het zou mogen gebeuren, dat wij na dezen eenig bedenken of gevoelen tegen deze Leer kregen, beloven wij, dat wij het noch openlijk noch heimelijk zullen voorstellen, leeren of verdedigen met prediken of schrijven; maar dat wij het vooraf den Kerkeraad, Classis of Synode, waaronder wij ressorteeren, zullen openbaren, om daar geëxamineerd te worden, bereid zijnde om te aller tijd ons aan het oordeel des Kerkerads, Classis of Synode gewilliglijk te onderwerpen;"

Dat hebben we beloofd.

En die belofte hebben we nooit verbroken.

We zijn het altijd van harte eens geweest met de Drie formulieren van Eenigheid, in dit Onderteekeningsformulier met name genoemd. In dit Onderteekeningsformulier hebben we beloofd, dat wij de leer vervat in die Drie Formulieren van Eenigheid (Catechismus, Nederl. Geloofsbel. Canones) naarstiglijk zullen leeren, nimmer er iets tegen te leeren, alle dwalingen er tegen te bestrijden. Niets anders hebben we beloofd. En dat alles hebben we zeer naarstiglijk gedaan. We hadden nimmer beloofd ook de "verklaringen der Christelijke Gereformeerde Synode van 1924" te handhaven en te verdedigen. En waar die "verklaringen" ernstige dwalingen zijn, daar hadden we in dit Onderteekeningsformulier beloofd, om die te bestrijden. En ook dat hebben we zeer naarstiglijk gedaan. Het was aldus sophisterij van de Classis en het is sophisterij van Ds. Zwier, wanneer dit Formulier ook wordt toegepast op de "Drie Punten".

Hadden we toegestemd, dat we in betrekking tot de "Drie Punten" naar het Onderteekeningsformulier moesten handelen, dan hadden we daarmee toegegeven, dat wij bezwaar hadden tegen eenige stukken der leer, vervat in de Belijdenisschriften. En dat hadden we niet.

Maar, zal Ds. Zwier zeggen, dat is wel *uwe* beschouwing, maar *onze* beschouwing is, dat wie die "Drie Punten" niet kan onderteekenen, het niet eens is met de Drie Formuleeren van Eenigheid, en daarom viel deze zaak wel onder het Onderteekeningsformuleer.

Niets van waar, Zwier.

De Christelijke Gereformeerde Kerken in synode vergaderd in 1924 hebben zelf anders *geoordeeld*, hadden reeds anders geoordeeld vóór de Classis ons afzette.

Zij hadden uitgesproken, dat wij het wel niet eens waren met de "Drie Punten", maar, en nu haal ik de Acta letterlijk aan, dat "*het niet kan worden ont-*

kend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid". (Acta, 1924, p. 147).

Nu lag deze "eenzijdigheid" ook nog de gereformeerde kant uit, zooals ieder mij zal toestemmen. De synode van 1924 oordeelde eigenlijk, dat wij al te sterk en strak gereformeerd zijn, "hypercalvinistisch", zooals Dr. Beets het later uitdrukte. En wie nu op de hoogte is met den toestand der Christelijke Gereformeerde Kerken, en weet van de sterk Arminiaansche tendenz in die kerken, vroeger (1920-1922) ook wel toegestemd in zeer sterke bewoordingen op zekere conferenties, die we destijds hielden, door mannen als Dr. Volbeda en Dr. Y. P. De Jong, zal ook verstaan, dat dit oordeel van eenzijdigheid zeer weinig beteekent. Als vele Christelijke Gereformeerden zeggen, dat ge eenzijdig zijt, dan wil dat ongeveer zeggen, dat ge in de werkelijkheid midden op de Gereformeerde weg loopt.

Maar dit daargelaten.

In Juli 1924 sprak de synode uit, dat wij in de fundamentele stukken in de Belijdenisschriften vervat goed gereformeerd zijn. De synode zeide, *dat dit niet kon worden ontkend*, d.w.z.: hoe gaarne velen het ook zouden willen ontkennen, en hoezeer men ook op ons was aangevallen met het doel om dit te ontkennen, kon het toch niet worden ontkend.

De Synode sprak daarmee uit, dat wij onze belofte, door onderteekening van het Formulier gegeven, niet hadden verbroken, ook al waren we het met de Drie Punten niet eens.

Maar hoe kon dan in November en December van datzelfde jaar de Classis zich beroepen op het Onderteekeningsformulier?

Ik beroep mij op het synodaal getuigenis der Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924 voor de bewering, dat mijn verschil met de Drie Punten niets te maken had met mijn belofte door onderteekening van het Formulier gegeven; en dat de Classis geen recht had om zich op dat Formulier te beroepen.

De Classis, niet ik, had zich eerst tot de Synode moeten wenden met een gravamen tegen haar certificaat van gereformeerdeheid aan ons ongevraagd uitgereikt.

Ik heb dus mijn belofte naarstiglijk gehouden.

En nu over dat woord "*uitgeworpen*".

Hiermede heb ik het oog op de *onrechtvaardige* en *goddelooze* behandeling mij aangedaan, zóó goddeloos, dat ik mij grootelijks verwonderd heb, dat Ds. Zwier de geschiedenis zelfs nog durft te noemen.

Ik zal slechts enkele van de meest opvallende dingen noemen.

Ik zal nu niet ingaan op het complotteeren door onderscheidene personen, leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken dier dagen. Ik zal niet klagen over

het onder-onsje in Holland, Mich., waar men het had over het onderwerp "hij moet er uit, maar hoe krijgen we hem er uit, met de belijdenis zal het niet gaan", het bewijs waarvoor ik nog altijd in mijn brievenlade heb, zoo men het verlangt. Ik zal niet in den breede ingaan op het feit, dat ik in April 1924, een classisbeurt vervullend in East Martin, op de tafel in de woning van den ouderling, waar ik dien dag logeerde, een gedrukt protest tegen mij zag liggen, dat reeds door heel de classis, aan alle kerkeraden was verzonden, zonder dat ik er kennis van droeg! Ik zal niet herinneren aan de leugen van een ander predikant, die met een protest op den kerkeraad verscheen, waarvan hij reeds vijfhonderd exemplaren had laten drukken, waarvan hij eerst loog, dat hij ze niet had verspreid, waarvan hij echter eindelijk beleed, dat hij "er nog wel vierhonderd thuis had". Ik zal er nu geen nadruk op leggen, dat één der protesten op de classis verscheen als een instructie van den kerkeraad, terwijl de kerkeraad het stuk had afgewezen, en het dus slechts een persoonlijk stuk van den leeraar was.

Och, dit zijn nog maar kleinigheden!

Ik wil op ergere dingen wijzen.

Ik wil er aan herinneren, dat tegen alle orde en regel in, de stukken, die mijn zaak betroffen, eerst op de classis van Mei, 1924, werden klaargemaakt voor de synode, die in Juni vergaderde. Ik wil mij er over beklagen, dat men op die classis-vergadering de zaak der gemeene gratie niet met mij wilde bespreken, onder voorwendsel, dat het een zaak was, die de kerken in het gemeen betrof, en die dus op de Synode diende te worden besproken. Ik herinner er aan, dat ik gesmeekt heb schier op die vergadering der classis één te benoemen om met mij te debatteeren over de kwestie, dat ik ze verzocht heb *zes* voor dat doel te benoemen, terwijl ik alleen zou staan; en dat men alle bespreking weigerde.

Ik beklaag mij er over, dat te Kalamazoo de commissie van praeadvies in de gemeene gratie zaak dag na dag vergaderde over *mijn* zaak, achter gesloten deuren, zonder mij ooit binnen te roepen, ooit één vraag te stellen, ooit over iets te consulteeren.

Ik klaag u als kerken aan, omdat ge op de synode de goddeloosheid begaan hebt, om mij in mijn eigen zaak alle zelfverdediging te weigeren. Regel is, dat iemand daartoe wordt verzocht; gij hebt mij nooit verzocht. Regel is, dat iemand in zijn eigen zaak zooveel mag spreken, als hij er behoefte aan heeft; gij zaagt mij achter in de aula der kerk te Kalamazoo zitten, en verzochtet mij niet eens naar voren te komen. De eerste maal, dat ik achter in de kerk ging opstaan en om het woord vroeg, weigerdet ge het mij en zeldet ge, dat ik er niets mee te maken had. En het ging over mijn eigen zaak! De tweede maal, toen ik wel zag, dat ge mij nimmer het woord zoudt geven, heb ik verzocht om *eenmaal* te mogen spreken, en om u

te bewegen mij dat toch toe te stemmen, beloofde ik nooit weer te zullen spreken! Dat hebt ge toen met beide handen aangegrepen! Maar toen ik later nog bij de bespreking over *mijn* zaak tegenwoordig was, en mijn bloed kookte en ik nogmaals gaarne iets wilde zeggen, toen hebt ge mij het nogmaals geweigerd, met herinnering aan mijn eigen belofte, nooit weer te zullen spreken!

Ik ben toen heengegaan en heb mij nooit weer op de vergadering vertoond.

En men heeft mij nooit terug geroepen.

En durft Ds. Zwier, die bij het moderamen op het podium zat, en getuige was van al deze dingen, nog schrijven over de geschiedenis?

Hebt ge wel eens van de "roovers-synode" gehoord? Als ik aan de synode van 1924 denk, dan denk ik ook aan die "roovers-synode".

Op de Classis van 21 Mei mocht ik me niet over de gemeene gratie verantwoorden, omdat het een zaak der kerken was in het algemeen. Op de synode mocht ik mij niet verantwoorden, omdat mijn eigen zaak mij niet aanging!

Ik klaag u aan om de onrechtvaardige behandeling der "correspondentie-classis" van Nov.-Dec. 1924.

Ik zeg "correspondentie-classis", want dat was het, drie weken lang. En dat maaktet ge er van, omdat ge alle publieke bespreking schuwdet!

Daar hebt ge de theologische professoren verzocht om u te helpen met advies! En dezè aanvaardden dit, op voorwaarde, dat ze niet op de vergadering der Classis zouden behoeven te verschijnen! Achter de schermen, als faculteit gaven ze advies! Daar benoemdet ge eene commissie, die stuk voor stuk haar advies op de classis rapporteerde. En als ze weer een stukje had gerapporteerd mocht mijn kerkeraad daarop een schriftelijk antwoord gereed maken, verdaagde de classis en stelde mijn kerkeraad gehoorzaam een antwoord op. Zoo is het gegaan. Van de faculteit en de commissie door de classis naar mijn kerkeraad, en van mijn kerkeraad door de classis weer naar de commissie en faculteit!

Daar hebt ge mijn heelen kerkeraad afgezet, omdat ze schuldig stonden aan "verzet tegen de kerkelijke autoriteiten".

Daar heb ik u aangeboden ten slotte, dat ge mij mocht onderzoeken op grond van Schrift en Belijdenis. En gij hebt niet gewild. En daar hebt ge mij geschorst, zonder ook maar eenige provisie voor mijn levensonderhoud te maken, omdat ik weigerde mij stil te houden over de Drie Punten!

En daarom blijve het gezegd: gij hebt ons *uitgeworpen*!

En waarom?

Omdat gij leert, dat Gods genade algemeen is.

En wij handhaven: Gods genade is altijd particulier!

H. H.

As To Books

A Commentary On Galatians by Martin Luther.

Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich.
Price \$1.95.

This is a new and very much abridged translation of the well-known commentary of Martin Luther on the epistle to the Galatians, by Theodore Graebner, professor of Philosophy and New Testament Interpretation at Concordia Seminary, St. Louis, Missouri.

In the preface the author writes:

"The undertaking, which seemed so attractive when viewed as a literary task, proved a most difficult one, and at times became oppressive. The Letter to the Galatians consists of six short chapters. Luther's commentary fills seven hundred and thirty octavo pages in the Weidman Edition of his works. It was written in Latin. We were resolved not to present this entire mass of exegesis. It would have run more than fifteen hundred pages, ordinary octavo (like this), since it is impossible to use the compressed structure of sentences which is characteristic of Latin, particularly of Luther's Latin. The work had to be condensed. German and English translations are available, but the most acceptable English version, besides laboring under the handicaps of an archaic style, had to be condensed into half its volume in order to accomplish the 'streamlining' of the book."

Naturally such severe condensation and "streamlining" could not very well be accomplished without the loss of some elements that are characteristic of Luther's commentary, both as to contents and form.

Yet, I believe that the author has very well succeeded to give us a "condensed Luther". Even in this "streamlined edition" the reader easily recognizes the characteristically robust style of the well-known reformer.

Let me quote a few passages.

"Man's folly, however, is so prodigious that instead of embracing the message of grace with its guarantee of the forgiveness of sin for Christ's sake, man finds himself more laws to satisfy his conscience. 'If I live,' says he, 'I will mend my life. I will do this, I will do that'. Man, if you don't do the very opposite, if you don't send Moses and the Law back to Mount Sinai and take the hand of Christ, pierced for your sins, you will never be saved". p. 149.

Another quotation:

"The Law is not to have its say indefinitely. We must know how long the Law is to put in its licks. If it hammers away too long, no person would and could be saved. The Law has its boundary beyond which it must not go. How long ought the Law to hold its sway? 'Till the seed should come to whom the promise was made. . . .'

"Spiritually, it means that the Law is not to operate

on a person after he has been humbled and frightened by the exposure of his sins and the wrath of God. We must then say to the Law: 'Mister Law, lay off him. He has had enough. You scared him good and proper'. Now it is the Gospel's turn. Now let Christ with His gracious lips talk to him of better things, grace, peace, forgiveness of sins, and eternal life". p. 150.

One more illustration:

"'I am not angry with you', says Paul. 'Why should I be angry with you, since you have done me no injury at all?'

"To this the Galatians reply: 'Why, then, do you say that we are perverted, that we have forsaken the true doctrine, that we are foolish, bewitched, etc., if you are not angry? We must have offended you somehow.'

"Paul answers: 'You Galatians have not injured me. You have injured yourselves. I chide you not because I wish you ill. I have no reason to wish you ill. God is my witness, you have done me no wrong. On the contrary, you have been very good to me. The reason I write to you is because I love you.

"The bitter potion must be sweetened with honey and sugar to make it palatable. When parents have punished their children they give them apples, pears, and other good things to show them that they mean well". pp. 196, 197.

From these illustrations the reader may gather that the style is lucid and that the book offers easy reading.

It contains 282 pages.

We are glad to recommend this edition of Luther's commentary on the epistle to the Galatians to our readers.

H. H.

The Holy Spirit, by B. H. Carrol, D. D., LL.D.

Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Mich.
Price \$1.50.

Mr. J. B. Cranfill, who is the editor of these sermons, composed by Dr. Carrol and compiled by Professor J. W. Crowder, writes in his "Foreword":

"As I read and edited these pages I had the feeling that must have been in the heart of Moses when he stood by the burning bush, for I know that the ground covered by these great sermons is holy ground, and no man would dare lightly even to speak the name of God's Holy Spirit.

"It is, therefore, with a deep sense of my own unworthiness that I venture to give this book to the public. B. H. Carrol, that noble, devoted, faithful servant of God, walked in the way of the highest, and it was fitting that he should leave for those of us, who followed on, this great volume of sermons on the Holy

Spirit. There may be greater discussions on this sacred theme than those found in this volume, but if so I have never been fortunate enough to come upon them”.

I cannot agree with this evaluation of Dr. Carrol's sermons.

True, the book causes us to know the author as a fervent preacher of the Word, with strong and definite convictions, as a preacher should have.

It is also true that these sermons contain material that is instructive and worth reading.

Nevertheless, it is my conviction that Dr. Carrol has not grasped the significance of Pentecost and presents to us an erroneous view of the outpouring of the Holy Spirit and the New Testament Church.

I would recommend the reading of this book only to those that have the power of discretion.

H. H.

ATTENTION!!

FIELD DAY OF THE PROTESTANT REF. CHURCHES

JULY 4, AT BROWN'S GROVE NEAR JAMESTOWN

* * * * *

The Committee has arranged a good program. There will be good speakers; also games for young and old, such as baseball and volleyball for the old people, and other games and contests for the younger children.

The program will begin at 11 o'clock with community singing. Some of the games for the younger children will be played before dinner.

Dinner at 12 o'clock sharp. Coffee will be served. Take your own cups and containers along. Buns, Ice-cream, soft drinks, candy etc., will be sold. Proceeds for The Standard Bearer.

Let us make this day a success.

The Committee.

NOTICE:—Opportunity will be given to pay your Subscription for the Standard Bearer. The Essay of Rev. H. Hoeksema, delivered at the Conference in the Pantlind Hotel, and the sermons of Rev. H. Hoeksema on the book of Romans will be sold. If you do not have any or all of these, get them there from

Ralph Schaafsma.
Treasurer.

Paulus' Bede En Dank

Daar zijn dank toch van die gedeelten der Heilige Schrift die ons rechtsstreeks de kostelijke leer der eeuwige voorverordineering leeren. Gedeelten, waarop de geheele of gedeeltelijke Arminianen van allerlei slag, kleur en indeeling zich stomp op bijten; gedeelten, die van allerlei zijden gezien worden, behalve van uit het rechte oogpunt en daarom dan ook doorgaans verknoeid worden in plaats van verklaard. Men wringt zich in allerlei bochten om zijn vooropgezette ketterij van een God die allen mint te handhaven en tegelijkertijd toch ook den indruk achter te laten, dat men den Woorde Gods geen geweld aandeed.

Daarom is dan ook het grootste getal der commentaren geen verklaring doch stellen te leur.

Een dier gedeelten vinden we in het eerste deel van Efeze 1. Daar leest ge keer op keer van dat eeuwige welbehagen Gods. Er wordt van vers tot vers gedurig gewaagd van de gedachten Gods die in Christus Jezus zich uitstrekten tot het geheel der verkorenen.

In vers 3 begint Paulus God te zegenen vanwege Zijn wondere daden jegens ons. Hij heeft ons gezegend met alle zegening in den hemel in Christus.

En dan verbindt hij die gedurige Goddelijke zegening aan het fundament van alle zegeningen: de eeuwige voorverordineering. Want in vers 4 zegt hij: gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, dat is, Christus Jezus. In vers 5 heet het, dat Hij ons te voren verordineerd heeft; in vers 9 gewaagt hij van het welbehagen, hetwelk hij voorgenomen had in Zichzelven; in vers 11 hooren we wederom van de voorverordineering naar Gods voornemen.

Merkt hier bij op, dat Paulus schik heeft van die waarheid. Hij verbloemt ze niet, hij knoeit er niet mede, maar hij verlustigt zich er in. Het is dezelfde Paulus van Romeinen 9. Als hij daar aan het einde gekomen is van zijn onderwijzing in de leerstellige waarheid dan roept hij in verrukking uit: O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! hoe ondoorzoekelijk zijn Zijne oordeelen en onnaspeurlijk Zijne wegen!

Die verlustiging in de groote en wondere werken Gods merkt ge ook op in Efeze 1. Eerst al doordat hij zijn onderwijzing aangaande de voorverordineering Gods begint met een uitroep van heilige verrukking: Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus! En al zegenende en zingende komt hij tot een beschrijving van het eeuwig welbehagen. En in de tweede plaats doordat hij eindigt met te danken en te bidden.

Het verband loopt zóó: Hij zegent God vanwege Zijn wondere werken. Die werken vertelt hij in de verzen 3 tot 14. En dan zegt Paulus: Daarom houd ik niet op ook God te danken voor U allen in Efeze, noch ook houd ik op te bidden voor U allen, U geden-

kende in mijne gebeden. Dat "daarom" ziet terug op zijn beschrijving van 't eeuwig welbehagen. Dat welbehagen was ook in Efeze tot openbaring gekomen. Hij spreekt van hun geloof en liefde. En die liefde en dat geloof is de openbaring van Gods verkiezende liefde. Daarom dankt en bidt Paulus voor de Efeziërs.

Dat geloof en die liefde waren bijzonder. Zij waren zoo bijzonder, dat Paulus ervan gehoord had in de gevangenis zijnde. Bovendien kan men ook dat sterke en groote geloof der Efeziërs onderkennen uit den brief zelf. Wie dezen brief eenigzins begrijpt moet wel een groot geloof hebben. Het is een zeer diepe brief.

Ook was hun liefde zeer groot.

Dat blijkt uit de beschrijving ervan. Men zou er haast overheen lezen. Het is een liefde tot alle de heiligen. Dat is sterk. Liefde tot heiligen heeft elk kind Gods. Doch liefde tot *alle* de heiligen is wat bijzonders. Dus ook tot de minderen, tot hen die het minst geacht worden in 't midden der gemeente. Ook liefde tot de slordigen, de lastigen, de verkeerden. Wat een mooi beeld wordt hier ons geschilderd van die gemeente! Benijdenswaard!

En dan gaat Paulus aan 't danken.

En bidden. Ja, ook bidden. Dat is eigenaardig. Wij zouden ophouden bij 't danken. 't Doet ons denken aan een wet in 't Koninkrijk die zegt: Die heeft zal overvloediglijk hebben.

Eerst dankt Paulus.

Wat beteekent dat?

't Wil zeggen, dat Paulus eerst de genade Gods ziet. De genade Gods woonde in Efeze's gemeente. En die genade kwam tot openbaring door hun groot geloof. En door hun liefde tot alle de heiligen. Die genade van Efeze's gemeente bewondert Paulus. Hij zingt er als 't ware van in vers 3. Want danken is de genade Gods bezingen. Er van te spreken, de schoonheid ervan te bewonderen, de opsomming ervan te maken en uit te breken in lof en prijs voor Gods aangezicht.

Maar Paulus weet dat zelfs die groote genade van Efeze nog slechts een klein beginsel is. Hij weet, dat als straks de Heere van alle genade, Jezus Christus, geopenbaard is er een openbaring van genade en Goddelijke liefstaligheid gezien zal worden die alle verstand te boven gaat. Hij weet, dat Efeze nog bij lange niet gekomen is aan het volle beeld des Zoons. En dat zij dat beeld des Zoons ten volle en volmaaktelijk gelijkvormig moeten worden. En daarom gaat hij aan 't bidden voor hen.

Dan bidt hij allereerst, dat aan Efeze's gemeente mag gegeven worden: "de Geest der wijsheid en der openbaring in Gods kennis".

De Geest hier is de Geest van Christus. Een andere geest krijgt niemand. Alles wat ons ooit geschonken wordt in het Koninkrijk is vastgemaakt aan dien Geest van Christus, Dien Hij zelf van God ontving na Zijn hemelvaart.

Die Geest is de Geest der wijsheid. Dat beteekent allereerst dat Hij de wijsheid *is*. God is al Zijn deugden en de Geest is God. Doch het is de wijsheid Gods uit het oogpunt der verlossing. Dat wordt duidelijk uit vers 8. Het is de wijsheid Gods zooals die over alle dingen gaat en waardoor alle dingen moeten meewerken tot het bereiken van het hoogheerlijke doel van den lof Gods. Paulus bidt hier voor Efeze, dat zij door den Geest van Christus mogen weten hoe te wandelen en alle dingen te gebruiken tot eere van den God die hen verkoor en lieft.

Om dat te weten moeten ze ook den Geest der openbaring hebben in de kennis Gods. Om alles zoo aan te sturen tot den lof van God moet men ook weten wat God behaagt. Men moet God kennen. En als men God kent en weet wat Hem behaagt, weet men ook door den Geest der wijsheid alle dingen aan te sturen op de verhooging van Zijn Naam en den lof Zijner deugden.

Let er voorts op, dat Paulus bidt, dat dien Geest der wijsheid en der openbaring hun *gegeven* worde. Het is noodig dat we dit met aandacht lezen en er nadruk op leggen.

Dat beteekent zeker, dat die mensen in Efeze het van nature missen en na ontvangene genade er behoefte aan hebben. Voorts ook, dat zij het zóó maar niet kunnen bekomen. En eindelijk, dat het niet verdiend kan worden. Het is een gave die geschonken wordt uit vrije genade. Net precies tegenovergesteld aan het geknoei van onzen dag die bazelt van een aanbod. Paulus bidt, dat God dien Geest der wijsheid en openbaring der Godskennisse hun als een gave schenke.

Voorts beschrijft Paulus die afgebeden genade uit een zeer subjectief oogpunt als hij zegt: namelijk verlichte oogen uws harten.

De beteekenis is zeker, dat Paulus bidt dat de gemeente van Efeze in 't diepst van hun bestaan verlicht mogen worden.

Wat beteekent dit?

Eerst hooren we hier een bange echo van 't reeds vroeger geleerde: dat wij van nature duisternis zijn in 't diepe hart.

En dat is vreeselijk.

Als men duister is in zijn oog of zijn hart, dan weten we niet. Let er op, dat Paulus bidt voor Efeze, dat zij een verlicht hart mogen hebben, opdat zij mogen weten. . . .

Als we duister zijn in 't hart weten we niet en niets.

Hoe vernederend!

En hoe bang.

Dan weten we misschien wel vele feiten en dingen en verhoudingen. Doch dan doen we alles verkeerd met de dingen die we weten en zien. Het rechte en juiste der dingen en hun verband zien we niet. En daarom mogen we dan ook van een natuurlijk mensch zeggen, dat hij duisternis is en niets weet.

Ziet ge, een mensch van nature ziet wel een boom, doch den God die den boom schiep en nog onderhoudt ziet hij voorbij. En dan maar niet onschuldiglijk, neen, maar hij wil dien God niet zien. Hij haat hem.

Nu is het eigenaardig dat Paulus bidt dat Efeze's gemeente moge ontvangen verlichte oogen des harten. Zij waren toch wedergeboren en waren daarom toch al verlicht? Zoo hoor ik U vragen.

En dan is het antwoord gelijk ik alreeds eerder hierboven schreef: die heeft zal overvloediglijk hebben. En daar zou ik aan toe willen voegen: het is broodnoodig dat zij steeds meer er van ontvangen. Want bij alle wedergeboorte en bekeering en geloof en liefde van Gods volk, zijn ze nog bij lange niet waar zij wezen moeten. De allerheiligste heeft nog maar een zeer klein beginsel van de nieuwe gehoorzaamheid. Ge zoudt dat ook zóó kunnen zeggen: de allerheiligste van Gods kinderen is ook nog vaak zeer blind. Principieel mag hij zien en wat weten ook aangaande God en Goddelijke zaken en verhoudingen. Maar de nog inwonende duisternis in zijne leden speelt hem nog vaak parten en daarom moet hij steeds weer bekrachtigd worden en verlicht en begenadigd, en wat dies meer zij. Daarom bidt Paulus voor die rijke gemeente, dat zij ontvangen moge verlichte oogen des harten.

En dan zal 't gaan.

Als de oogen van het hart verlicht worden, dan weten ze waar de hope is van Zijne roeping.

Wat een schoon beeld wordt ons hier geschilderd van de zaligheid.

De hope van Gods roeping is de zaligheid die God in de hemelen bewaart voor Zijn volk. Ge kunt ook van hope spreken in den onderwerpelijken zin. Dan is het actie van een hart dat brandt van verlangen in liefde naar God. Dat is Uw hopen. Doch hier wordt van de hope gesproken in objectieven zin. Het is eigenlijk het voorwerp der hope. Het is de stad die fundamenteen heeft. Het is de wandel in het volle licht daarboven bij God. Het is Christus en Zijn broederen. Het is het Nieuwe Paradijs en om niet meer te noemen, doch liever alles saam te groepeeren, het is het bezitten van God als Uw God.

Ziet ge, daartoe roept God U.

Elken Sabbat als het liefelijk klokkenspel U noodigt naar Zijn Huis, is het eigenlijk een roeping der hope. Dan roept God van den hemel en zegt tot U: Hier boven is het, mijn kind! Daar beneden is het niet. Daar beneden is alles voorbijgaande en zondig en ellendig. Hier bij mij zijn de dingen die beklijven.

Om die stem van God, om die roeping te hooren, moet ge hebben verlichte oogen des harten. Dan hoort ge God. En dan niet alleen als de klokken klinken op den Sabbatsmorgen, doch dan hoort ge de liefelijke stemme Gods door alle ding en in elke verhouding. Dan spreekt Hij U toe in 't ruischen van een zacht zomer-briesje, doch ook in den bulderenden storm.

Doch 't duidelijkst en 't heerlijkst roept God U tot het voorwerp der hope door Zijn Woord. Daarom zongen we van kindsbeen aan: Er ruischt langs de wolken een liefelijken Naam! Het zit alles vast aan 't Woord, dat is, aan Jezus Christus onzen Heere!

En Paulus bad voort in 't diepe kerkerhol.

Doch 't was niet donker in zijn ziel. Hij was opgetrokken geweest in den derden hemel en had onuitsprekelijke dingen gezien en onuitsprekelijke woorden gehoord. Ge begrijpt wel, dat het de dingen waren van de komende nieuwe wereld. Ook lieft Paulus de gemeente Gods.

Daarom dankte hij eerst en dan bad hij.

Doch Paulus hield op van bidden. Hij dankt nu alleen.

Maar Eén is er die eeuwig leeft om voor U te bidden en ook voor mij.

En dat is Jezus.

Ook nu bidt hij voor ons, dat U gegeven worde verlichte oogen Uws verstands en Uws harten, opdat ge moogt weten. . . .

Ja, moogt weten, wat is de hope van Uwe roeping. Hoort ge Gods stemme, geliefden?

Hij roept ons tot 't onbeschriftlijk verlangen der liefde.

Tot verlangen naar God, zooals Hij Zich te genieten zal geven in 't verbond des vredes.

Die God is mijn God en daarom zing ik: Gij zijt mijn God, U zal ik loven; verhoogen Uwe majesteit!

Ziet ge niet, dat het een vooruitgrijpen is op het zingen der groote schare?

G. V.

NOTICE

The annual membership meeting of the R. F. P. A. (Standard Bearer) will be held the third full week in September. New board members must be elected or old ones reelected out of the following nomination: Wm. Koster, F. Pipe, R. Schaafsma, Rev. H. Veldman, B. Woudenberg and A. Wychers out of which three must be chosen. Other important matters will come up for discussion.

The Board.

NOTICE

Anyone that wishes to subscribe to De Reformatie can do so by sending subscription to Ralph Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

The price is \$4.25 per year.

De Laatste Plaats Aangewezen

Het gebeurde eens, dat Jezus de menschen aanraadde om, als zij genood waren op een feestmaaltijd, de laatste plaats te kiezen.

En, natuurlijk, daar zat een les in voor ons. Zulk doen moet ons geheele leven karakteriseeren. In alle verhoudingen en onder alle omstandigheden moeten we altijd de laagste en de laatste plaats kiezen.

Nu, ge begrijpt het direkt, daar kunt ge niets mee doen bij een natuurlijk, onwedergeboren mensch, noch ook in de wereld.

In de wereld heerscht een andere wet. Daar zegt men: een brutaal mensch heeft de helft van de wereld. of: everybody for himself en let the devil take the hindmost. Of: you can't keep a good man down. En die dan de eerste en de voornaamste plaatsen kozen hebben succes. En die die plaatsen begeeren zijn dan niet zoo zeer hoogmoedig, doch dan zegt men dat die soort menschen een flinke mate van ambitie hebben.

En de kleinen en nederigen worden vertrapt.

Evenwel, het oogpunt is het Koninkrijk Gods, zooals het nabij kwam in de dagen van Johannes den Dooper en zooals het subjectief is in het hart van Gods volk.

Dáár geldt die wet: Zet U op de laatste plaats!

Daar is plaats. Voor een schare die niemand tellen kan. Op een nieuwe aarde en in een nieuwen hemel. Daar is groote verscheidenheid van plaats. Sommigen zullen daar schitteren gelijk de zon in 't firmament; anderen zullen een schoone plaats beslaan en mogen in schoonheid vergeleken worden bij de sterren die aan den hemel schitteren. Jezus spreekt van den minste in 't koninkrijk der hemelen. Anderen zijn in Abraham's schoot. Dit alles ziet op de groote verscheidenheid die daar zijn zal.

Iets daarvan zien we reeds nu in 't Koninkrijk der hemelen zooals het tot openbaring komt in de kerk van Christus op aarde. Er zijn er die hier de eersten zijn; ook zijn er de laatsten. Er zijn doctoren, professoren, leeraren en ouderlingen en diakenen. En afgedacht van de speciale ambten zijn er die eersten zijn en anderen laatsten. Als men maar voor de aandacht houdt, dat vele eersten hier, de laatsten zullen zijn in 't hemelsche, volmaakte koninkrijk.

En nu zegt de Heere Jezus, dat we hier op aarde steeds de laatste plaats moeten kiezen.

Als vanzelf vragen we: waarom?

Om het juiste antwoord op die vraag te geven moeten we voor de aandacht houden, dat het Koninkrijk Gods gefundeerd is op waarheid, gerechtigheid en alle deugd.

Net andersom als in de wereld.

Want volgens Markus 10:42 is daar de wet die geldt: heerschappij en macht. Daar worden de zwak-

ken onmeedoogenloos vertrapt. Daar heerschen slimheid, geslepenheid en bedrog.

Doch in Gods koninkrijk wordt uw plaats aangewezen naar waarheid, gerechtigheid en de mate van alle deugd.

Luistert slechts naar één plaats, Psalm 24:3, 4. Daar beteekent ingang in Gods Koninkrijk dat ge rein van handen zijt, zuiver van hart; dat ge geen ijdele ziel hebt en dat ge niet bedriegelijk zweert.

Daar komt dit nog bij, dat in dat Koninkrijk ge uw volle bestemming, naar de ingeschapen scheppingsordinantiën, zult bereiken. En die ingeschapen scheppingsordinantie is, dat ge dan gelukkig zijt, wanneer ge dienen moogt. Dienen van God en het dienen van den naaste.

Dat dit zoo is, merkt ge direkt op, als ge den Christus gadeslaat. Hij weet het bij uitstek: het een en het al van het Koninkrijk Gods is deugd en dienen.

Doch, o wee!

Hij ziet het volk, dat God liefheeft, in zonde en schuld. En daarom gaat Hij aan het werk. Hij dient omdat Hij weet, dat alles in het Koninkrijk Gods deugden moet weerkaatsen.

Daarom het Kruis van Golgotha.

Daarom gaat Jezus zelf op de laatste plaats staan.

We lezen, dat er voor hem geen plaats was in den herberg.

Ietwat later lezen we: ze brachten Hem naar de plaats, genaamd Golgotha.

Nog wat later zegt een Engel: Ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft.

Jezus zegt tegen ons: zet U op de laatste plaats, en er was niemand die beter beseftte wat dit inhield dan Hijzelf. Zoo weinig plaats bleef er voor Hem over, dat Hij in den angst Zijner ziel het uitschreeuwde: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

Bezie nu nog eens dat eeuwige Koninkrijk, zooals het ons voor oogen geschilderd is in Gods Woord. Een Koninkrijk, dat gefundeerd is op de bergen van Gods heiligheid. Een wet die eischt dat ge God en Uw naaste zult liefhebben en dienen. Een volk dat de deugden van den grooten Koning weerkaatst.

Daar tegenover: ken Uwe ongerechtigheid en alle zonde. Ja, en ken ze in verband met Uw broeder en zuster in de gemeente Gods. Het resultaat zal zijn, dat ge veel meer zonde bij Uzelf zult zien dan bij Uw broeder. Want terwijl ge van Hem zijn woorden en daden ziet, ziet ge van Uzelf ook nog Uw hart.

Wordt gij dan ook geroepen om zelf Uw plaats uit te kiezen, dan zal het aanschouwen van Uw zonde oorzaak zijn, dat ge direkt de laatste plaats zult kiezen. En van dat laatste plaatsje zult ge nog moeten zeggen: ik heb er recht noch aanspraak op.

Bovendien zijt ge lid van de kerk om het geheele lichaam te dienen. Ge moet alle Uwe gaven en talenten besteden tot het uitkomen van de hoogst mogelijke

glans en heerlijkheid van het lichaam. Met andere woorden: ge wordt niet geroepen om vele meesters te zijn (gedenk aan Jakobus' brief), doch om te dienen. Het laatste plaatsje, de plaats van den dienaar.

En wat wondere vrucht.

Zie het in Christus

Omdat Hij Zich zoo vernederde en de plaats koos die eindelijk geen plaats meer was, heeft God Hem uitermate verhoogd.

Hij wordt Koning van Gods nieuwe wereld en dat tot in eeuwigheid. Al de volheid Gods gaat lichamelijk in Hem wonen. Hij ontvangt een Naam die boven allen naam is. Nu mag Hij God zóó dienen, dat alléén door Hem alle kinderen Gods zalig worden. Van ouds profeteerde Hij ervan: In het midden der gemeente zal Ik U prijzen!

Nederigheid is lieflijk. En geeft wondere vrucht. Vrucht van verheerlijking.

Zoo zal het ook zijn in den dag der dagen.

Als ge hier op aarde Uzelf vernederd hebt en gediend in getrouwheid des harten, zal de hemelsche Rechter U ook in het bijzijn van hemel en aarde vergelden. Daarom zullen vele eersten dáár de laatsten zijn en vele laatsten de eersten.

Jezus zegt: alsdan zal het U eer zijn voor degenen. . . .

En daarom: Zijt niet vele meesters; staat niet naar de hoge dingen, voegt U tot de nederigen. Leef niet zoo, dat van U gezegd zou moeten worden: die bij zichzelf rechtvaardig waren en de anderen niets achtten. Een ellendige houding voor zondaren temidden van zondaren.

En ook niet te gauw aanzien wat voor oogen is.

Wat dan?

Kent Uzelf en gruwt van Uwe zonden. Ziet om met een tranend hart en bekreten oog naar het laatste plaatsje in de gemeente.

En dient. Er is zooveel ellende en smart en tekort. Zalig zijn de barmhartigen die zich bekommeren om de ellende des broeders. Vervloekt zijn zij, die in hun ijd'len waan in verwachting neerzien op den mindere. Zulk soort heeft alleen nog voor eigen schittering van deugden. Doch ik verzeker U, dat als ge oog krijgt voor de schittering van Gods deugd, ook de deugd die Hij van U eischt, ge ietwat voorzichtiger zult zijn en zult ge, op het laatste plaatsje staande, gaarne dienen.

En dat van harte. Geen kruipende nederigheid met stinkende hoogmoed in 't hart. Doch van harte nederig. En dan zal 't gaan.

Dan is er vrucht voor U.

Vrucht hier. Want het is zalig om werkelijk nederig te zijn. En ook is het zalig om te dienen. Daarin ziet ge de scheppingsordinantie Gods voor U. Het is zaliger om te dienen dan om gediend te worden.

En vrucht straks. Als God U Uw eeuwige plaats zal aanwijzen. Waart ge dan werkelijk nederig, dan

zal U plaats in den hemel, naar verhouding, grooter zijn daar in den Hemel dan hier op aarde. Dan zal God zeggen: Vriend, kom hooger op!

Dan zal het U eer zijn voor degenen. . . .

En de eer zal bestaan in dienen. Dienen tot zaligheid in alle eeuwigheid.

G. V.

Baptized In Moses

I Cor. 10:1, 2.

Strange words these.

Peculiar admonition.

I would not brethren that ye should be ignorant concerning the great event of the passing through the Red Sea. *Moreover*, I would not that ye should be ignorant. In this clause we find the conception with the preceding chapter. The exhortation at the end of the chapter pictures a sharp contrast between the athletes in the Olympic stadium and those who run the spiritual race. There is first of all similarity between them. The contestants strove for the reward or the crown which was to be had when the race was finished. The difference is, the one received a corruptible, the other an incorruptible crown. Secondly, many began the race, but only a few received the reward. This implied that to enter the race is not sufficient, the race must be finished and it must be done at the expense of all other things. The big question was not am I a contestant in the race, but is my running of such a nature that I will reach the end and thus receive the reward. It is not sufficient to enter the spiritual battle, we must keep fighting because only in that way shall the end be reached.

The Apostle applied the admonition to his own life, says he: "I therefore so run, not as uncertainly; so fight I, not as one that beateth the air: but I keep under my body, and bring it into subjection: lest that by any means, when I have preached to others, I myself should be a castaway."

You must reach the end or perish.

What the purpose of Paul might be? He means to instruct the Corinthians that they should not deceive themselves by thinking that all is well with them and that they should not worry about the outcome of their race which is to be run. He means to say, you are still at the beginning and you cannot make matters easy. The battle is now, and he alone who perseveres to the end shall receive the crown.

Moreover, brethren, I would not that ye should be ignorant. Ignorant about the history of the Church of the Living God. The Apostle points to the history

of the Old Testament Church. More particularly to the exodus from Egypt. He refers to the fact of God's demand to Pharaoh to let God's people go, that they may serve the Lord and sacrifice unto Him in the wilderness. This demand of the Lord was presented to Pharaoh by Moses and Aaron. It was an easy command to obey, but Egypt's king chose not to comply with it and thereby denied Jehovah the right until the Lord poured out His wrath upon the Egyptians.

Moreover, brethren, remember God's peculiar way with Israel. This also refers to the difficult journey through the wilderness. Soon after they left the house of bondage, on the third day, the Lord commanded Moses to turn sideways. If Israel had travelled in a straight line the promised land could have been reached in a considerable short time. However, this was not the Lord's purpose. He sent His people in a direct line toward the Red Sea. And standing before the sea they were closed in by mountains on each side. Their situation is precarious. The sea before them, the mountains on each side and behind them the onrushing Pharaoh and his host. Consequently, certain destruction would be their end. There was no way of escape left.

The reason? For one thing, Israel was a child and must be instructed. Israel was not ready to inherit the promised land and had to attend the school of Jehovah. And one of the most important factors was, that Israel must learn and understand its relation toward Jehovah. The journey was one of the means in the hand of the Lord to reveal His wisdom, His power and His love. And through it all the people must become conscious of the covenant relation, to be a separate people, whose help was in the Name of the Lord and that without Him they could do nothing. (Another reason for the lengthy journey was, that the cup of iniquity of the Canaanites was not yet full.

The Lord intends to reveal from the outset that He is the Unchangeable One in regard to His people and in His relation toward the enemy. Pharaoh must be brought low and become the occasion of God's revelation of His love toward His people at the expense of their tormentor. Therefore the precarious condition at this moment. True it is, Israel did not understand all this, to the contrary, they murmur and find fault with the Lord and Moses. The majority considered the servitude in Egypt easier to bear than to walk in faith with the Lord. And thus it continued in the desert at several occasions. Nevertheless, the Lord leads, leads all the way in spite of the rebels. He opened the way by commanding the sea to provide a dry path in its midst and by destroying the enemy. The sea became the watery-grave for Pharaoh and his army.

I would not brethren, that ye should be ignorant.

Did the Corinthians not know about this episode of Israel's history? Is it Paul's intention to enrich their knowledge with some historical facts? Was it only a question of some information? If that were the case

the preceding and the verses following have no sense and cannot be understood. But if the same people knew this history (and they did) is the question not absurd?

The answer is, they knew the history and yet the question of the Apostle is not foolish in the least. What Paul means to convey is this, do you understand the spiritual significance? He had said, all ran the race, but the greater part of them did not reach the end of the journey. I want you to know this concerning Israel in spite of the miracle at the Red Sea, in spite of all the other miracles performed by the Lord. I would not brethren, that ye should be ignorant. History is not simply the happenings in time of some natural phenomena, but the revelation of God, of His counsel and covenant, of His love and also of His wrath. It is the manifestation of His good pleasure and it reveals His divine purpose.

The passage through the Red Sea meant to Israel to be baptized unto (into) Moses.

That some explain this to mean, when Israel passed through the Red Sea they walked in or through the water and were thus baptized. The water, it does not make any difference whether it was much or little, was for them the water of baptism.

Others say, while Israel went through the Red Sea a strong wind blew across the sea and sprinkled some water on their heads and thus we have a prophecy of baptism by sprinkling instead of the baptism by submerging. In both cases one marvels at the ingenuity of such fertile minds. I prefer to call this home-made typology clear and simple, without Scriptural basis and very dangerous. Besides, if one holds to such an explanation, I am sure that no one among the Israelites (not even Moses) understood their baptism and could not derive any spiritual benefit from it. And the Lord does not reveal anything whereby His people are not benefited.

As to the first explanation, namely, that Israel walked through the water, it can be said that the opposite was actually the case. The people went in the sea on a dry path. That was part of the miracle. While the waters stood on each side of them like a solid wall, their path was perfectly dry. And as to the sprinkling of the water by means of the wind, Scripture does not refer to this historical fact with a view to baptism. Besides, what kind of baptism must it be to be baptized unto Moses?

No, but Moses' calling and his appointment to be the mediator were now made plain. The people did not know that this man Moses was appointed to lead them, to intercede for them, to be their mouthpiece unto the Lord and the Lord's mouthpiece to His people. And up to this moment it seemed to the contrary, that they were an ignominious part of Egypt, the slaves of Pharaoh, they and their children. But in the passage through the Red Sea two things became plain. First

the fact that Moses and the people became one. This the Lord clearly revealed by the miraculous act of His almighty power. Through it all it became plain that under the leadership of Moses they were to set out to the land of promise. Moses was to lead them to the borders of Canaan. Moses' calling and his place in the midst of Israel as mediator was confirmed.

And they were all under the cloud. In the cloud the Lord was present to lead and to guide, to protect and to fight for His people. We read of it when the children of Israel were pursued by Pharaoh: "And the Angel of God, which went before the camp of Israel, removed and went behind them; and the pillar of the cloud went from before their face, and stood behind them: And it came between the camp of the Egyptians and the camp of Israel; and it was a cloud and darkness to them but it gave light by night to these: so that the one came not near the other all night—And it came to pass, that in the morning watch the Lord looked unto the host of the Egyptians through the pillar of fire and of the cloud, and troubled the host of the Egyptians, and took off their chariot wheels, that they drave them heavily; so that the Egyptians said, let us flee from the face of Israel; for the Lord fighteth for them against the Egyptians. And the Lord said unto Moses, Stretch out thine hand over the sea, that the waters may come again upon the Egyptians, upon their chariots, and upon their horsemen". (Ex. 14).

In the cloud the Lord was present and as we quoted, in the Red Sea the cloud moved between Israel and the Egyptians so that the one came not near the other all night. The Lord provided for Israel a shining light out of the midst of the cloud, while darkness prevailed over the Egyptians. Hence, that cloud was a sure sign of the one fact, the face of the Lord is over His people. And on the other hand, His wrath is upon Egypt. His people were protected, being under the cloud of the Angel of the Lord (Jesus Christ) and with and through Him, the ever faithful covenant God. Israel was under the cover of Jehovah's wings. Therefore they were safe. Egypt was doomed through that same cloud, lightning flashing and thunder rolling, causing chaos in the army of Egypt while it was in the midst of the sea.

And in the sea.

The sea was also instrumental in bringing Israel unto Moses. It was the final act of the Lord. First, to bring His people *before* and *in* the sea and finally to lead them *through* the sea.

And through the sea they were separated and set free from the tyrant Pharaoh and from Egypt, the house of bondage. In a certain sense they were separated from the sinful world. The Lord's command was fulfilled, "Let my people go, that they may hold a feast unto me in the wilderness". And thus the Old Testament form of worship in a nationalistic sense came about and was inaugurated. Moses was to be their

leader and mediator, the means of grace and the privileges connected with the covenant were to be given to Israel as a nation separated from the world. Israel was under the protection and guidance and the instruction of the Lord. And all of Israel were on their way to Canaan.

This fact therefore, is typical of the New Testament Church and its baptism. I would not that ye be ignorant brethren. Nor would we know, had not the Apostle Paul explained it to us, that the passage through the Red Sea was as such a type. We must not spiritualize, the Scriptures will interpret its own types for us.

What happened in the Old Dispensation is here explained to us. Israel and the New Testament Church are essentially one. Israel was separated by the cloud and the sea and thus baptized unto Moses. To follow, to be prayed for and instructed and finally to be led into the land of Canaan was the goal. And in it and through it all Israel is held before the eyes of the New Testament Church. The Church is separated from the world and the devil to be a peculiar people unto the Lord. And thus the passage through the Red Sea is type of baptism. Beautifully expressed in our well-known form "Thou, who hast drowned the obstinate Pharaoh and his host in the Red Sea, and hast led thy people Israel through the midst of the Sea upon dry ground, by which baptism was signified."

For even as Israel was separated from Egypt and Pharaoh to be God's people, dedicated unto His service, a peculiar people in distinction from the nations round about it, so also the baptismal sign and seal preach, be ye separated from this sinful world, the dominion and power of the devil and of sin. The water of baptism speaks of the cleansing of the unclean heart. For in the submerging or sprinkling of the water and the returning out of the water we have the sign and the seal of entering spiritually into the death of Christ and the returning out of the water, a return unto a new and sanctified life unto the Lord. No, not in the water as such (for then there be no sign nor seal left), but in the blood of Christ Jesus, Who died and was raised for us and we with Him. And by grace, through His Spirit, gives us that pure conscience toward God, through which grace we enter into the covenant fellowship of God Triune.

And thus Israel never returned to Egypt and the bondage of Pharaoh, so also the believer is freed from the bondage and service of Satan, the world and his sinful flesh.

That happened to the believing Israel in the passage through the Red Sea, under the cloud, following Moses. Freed from Egypt and their tormentor they were called to be an holy people unto the Lord.

For I would not brethren that ye should be ignorant. *All* were under the cloud.

There is no difference, according to the Apostle Paul. The emphasis must be placed in the *all*. *All*

were baptized unto Moses and *all* passed through the sea. The privileges connected with Israel were enjoyed by *all*. The means of grace were administered to *all*. *All* left Egypt, were fed in the wilderness and were called by the name 'the people of God'.

They *all* entered the "race" to Canaan.

Did they *all* enter?

The answer is: "*But with many of them God was not well pleased: for they were overthrown in the wilderness.*"

Now these things were our examples. Not *some* but *many* (het meerendeel) never reached the promised land.

The believers alone were saved. They were the spiritual people of God, separated from Egypt and look forward to the Canaan that is above. When they entered the promised land they had the hope eternal in their hearts. That was their final goal, looking for the better Mediator, Who was to give them eternal rest.

For I would not brethren that ye should be ignorant.

Also for the Church of today the admonition is imperative. It must be preached and taken to heart. There is no essential difference for the Church is one even as the Covenant God is One in the Old and the New Dispensation.

Wherefore let him that thinketh he standeth take heed, lest he fall.

W.V.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere den 20sten Juni, na een langdurig lijden, een onzer leden door den dood tot Zich te nemen,

MRS J. H. REINDERS

in den ouderdom van 74 jaar. De Heere nam haar tot Zich; haar strijd is gestreden; de loop geeindigd en het geloof behouden. 2 Timotheus 4 vers 7 en 8.

De Heere trooste de bedroefde familie. En geve de Heere ons dat wij bereid mogen zijn als de Bruidegom komt.

Namns de Hollandsche Vrouwen Vereeniging

"Weest een zegen"

van de Eerste Prot. Geref. Gemeente.

Ds. D. Jonker, President.

Mrs. J. Cammenga, Secretaresse.

NOTICE

The essay written by Rev. H. Hoeksema, which was delivered at the Conference of the Christian Reformed and Protestant Reformed ministers held at the Pantlind Hotel, can be purchased in pamphlet form in either the Holland or English language from R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E. at the price of 20 cents.

The Day Of Atonement

In the foregoing article on the typology of Scripture, we were occupied with the Holiest Place and its furniture. As the symbolical import and typical bearings of this furniture can be fully comprehended only in connection with the service of the day of atonement, we shall consider this service, the instructions for which are contained in the 16th chapter of the book of Leviticus. This chapter has exclusive regard to the means of approach to God on the day of atonement. It consists of two portions. The first of these (vss. 2-28) contains the directions for the annual atonement; and the second (vss. 29-34) the command for the yearly celebration.

The chapter sets out with the notice that the Lord spake unto Moses after the death of Aaron's two sons. These sons—Nadab and Abihu—had been devoured by fire going out from the Lord on account of their having offered strange fire, "which He commanded them not". Thus they had died through their approaching the Lord profanely. The inauguration of the atonement now to be considered is historically connected with the death of Aaron's two sons. But this connection does not exclude the logical connection with the legislation that preceded and followed. The provision for the solemnities of the day of atonement was necessary in any case to the completeness of the sacrificial system, but the making of this provision was occasioned by the unlawful act of these sons. The data to show the length of time between their death and the new divine revelation is wanting.

In view of the catastrophe just mentioned, Moses, in the name of the Lord, cautioned Aaron against coming at all times into "the Holy Place within the vail before the mercy seat, which is upon the ark; . . ." By the Holy Place is to be understood the Holiest, as is evident from the phrase, "within the vail before the mercy seat." The vail separated the Holy Place, the outer compartment of the sanctuary where the priests daily ministered at the altar of incense, from the Holiest which might never be entered by man except on the day appointed in this chapter. Should Aaron disregard this command, he would reap the same judgment that overtook his two sons; for it is added, "that he die not". It was only on the day of atonement, which was the tenth of the seventh month, and usually occurred about the beginning of our October, that Aaron was instructed to enter this Holiest Place. And he was warned to enter only in the way prescribed, "lest he die". He had to lay aside his beautiful priestly robes and ornaments and clothe himself with a linen coat over linen drawers, and girt with a linen girdle. The linen cape completed the attire. He was thus to divest himself of his "golden garments" and to be clothed in pure white as symbolical of holiness. This symbolism was increased by his bathing

himself before putting on these garments, and again when he exchanged them for his official robes. (These bathings were not the mere ordinary bathings of the hands and feet, but of the whole body.) Thereupon he entered the Holiest place with the atoning blood.

But Aaron had first to make atonement for himself and for his house before proceeding to offer for the people. Having killed the bullock of the sin-offering which was for himself, he took of the blood of the bullock, and sprinkled it with his fingers upon and before the mercy seat seven times. But this was not sufficient. He had also to take a censer full of burning coals of fire from off the altar of the burnt-offering before the Lord and with his hands full of sweet incense bring it within the vail. There he had to put the incense upon the fire before the Lord, that the cloud of incense might cover the mercy seat that was upon the testimony, "that he die not".

Thus the order of these rites were as follows: (1) the highpriest slew the bullock for his own sin offering; (2) then he entered the Holy of Holies with the golden censer full of burning incense; (3) taking the blood of his own sin offering, he again entered the Holy of Holies and sprinkled the blood, first upon the front side of the mercy seat, and then seven times before it. That in making atonement for himself the highpriest entered the Holiest Place twice is not expressly stated. Yet this must follow from the circumstance that with his "hands full of incense" it was physically impossible for him to at once bring in the vessel of blood.

These rites having been performed, Aaron thereupon made atonement for the people. In response to the command of God, he took of the congregation of the children of Israel two kids of the goats for a sin offering and presented them before the Lord at the door of the tabernacle of the congregation. According to Jewish tradition, the two goats were to be of the same size, color, and value, and as nearly alike in every way as possible. The selection of these goats and of the bullock for the sin offering, which was for Aaron himself, took place at the same time, before the slaying of the victim for the priestly sin offering. Over the two goats, Aaron, after having made atonement for himself and his house (not his immediate, personal family only, but in all likelihood the whole order of priests) now cast lots; "one lot for the Lord and the other for the scapegoat (the word found in the original is not scapegoat but Azazel). Both of them alike Aaron was directed to present before the Lord through his leading them to the altar of burnt offering. The one upon which the Lord's lot had fallen—the goat of the sin offering that was for the people—was now taken and killed. The action with the blood of this offering was the same as that with the blood of the priestly sin offering. It was brought within the vail

and sprinkled upon and in front of the mercy seat, and subsequently upon the altar of incense, first upon the horns of the altar and then upon the altar itself seven times. In this sprinkling, the blood of the bullock of the priestly sin offering was joined with the blood of the he-goat. As a result of this action the blood was in the presence of Jehovah in token of its being accepted by Him as a covering for the sins of the offenders, in this case the entire congregation including the priests.

Though it is nowhere explicitly stated, there is nevertheless grounds for saying that the blood of these sacrifices was sprinkled not merely upon the furniture of the Holiest Place but upon all the furniture and utensils of the tabernacle and thus also upon the brazen laver and the altar of burnt offerings that stood in the outer court. The statement occurs, "And sprinkle it (the blood) upon the mercy seat. . . . and so shall he do for the tabernacle of the congregation. . . . (Lev. 16)." And in the epistle to the Hebrews we came upon the notice (Chap. 9:21, 22), "Moreover he sprinkled with the blood both the tabernacle, and all the vessels of the ministry. And almost all things are by the law purged with blood." The reason for this action with the blood is given, "And he shall make an atonement for the Holy Place, because of the uncleanness of the children of Israel, and because of their transgressions in all their sins. . . . And he shall sprinkle of the blood upon it seven times, and cleanse it, and hallow it from the uncleanness of the children of Israel (Lev. 16:16-19)." That these lifeless things were also in need of cleansing was not on account of their being in themselves capable of contracting guilt but on account of their being exposed to defilement in the midst of a people, whose sins were continually coming up into the sanctuary and defiling by their pollutions the holy things it contained. Thus the result of the sprinkling of the blood upon the mercy seat was twofold. As a result of this action, the blood, as was just said, was before the face of the Lord and, secondly, the mercy seat itself was hallowed from its defilement. Finally, no man might be in the tabernacle during the process of its cleansing. The object of this was not to guide the privacy of the ceremony, but simply because all was regarded as defiled and to be atoned for, and everything defiled must be excluded during the process of atonement.

After the completion of these rites, the live goat was brought, namely, the one on "which the lot had fallen to be the scapegoat" and for which atonement had been made (16:11). Upon his head Aaron laid both his hands, confessed over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins, putting them upon the head of the goat, and thereupon sent him away by the hand of a fit man (a man of opportunity) into the wilderness. This was done with the victim that he might "bear upon him all the iniquities into a land not inhabited" (16:21, 22).

If the symbolical import of these transactions is to be correctly perceived we must not allow ourselves to conclude, as some writers have done, that in respect to the two goats we have to do here with two offerings, the one consisting in the slaying of the goat upon which the lot of the Lord fell and the other in the sending of the live goat into the wilderness. The two victims formed one sin offering. We learn this from the expression (contained in verse 5), "two kids of the goats for a sin offering." The presentation of two animals was necessitated by the impossibility of sending an animal that had been put to death into the wilderness alive. Further, this one sacrifice was the Lord's. The notice, "And Aaron shall cast lots upon the two goats; one lot for the Lord, and the other for the scapegoat, does not form the grounds for a contrary view. That it is said of only one of the lots that it was "for the Lord" finds its explanation in the circumstance that the goat upon which "the lot for the Lord" fell, was, as slain, placed upon God's altar and brought, as to its blood, within the vail. The conclusive proof that also the scapegoat must be regarded as belonging to the Lord and thus not to another is that upon this goat as well the lot of the Lord fell. The casting of lots was done only with that which was in a peculiar sense the Lord's. What had to be ascertained, in the case of the offering under consideration, is not which of the two goats had to be devoted to one other than the Lord, but to what use He willed that both parts of the sacrifice be put. Now as to the action with the first goat, through this action the sins of the people were expiated (symbolically). It meant that these sins had been completely obliterated so that God was no longer setting them before His countenance. That there might be to the condemnable and ill-deserving nation a visible token of this blessed effect of the atonement, Aaron, as instructed by the Lord, now returned to the live goat and laid on him the now-atoned iniquities, that he might bear them away into a region of desolation. Thus through the dismissal of the scapegoat embodying in sensible form the result of the work of Christ, God declared and continues to declare to His believing people that He has cast their sins into everlasting oblivion.

In the light of these observations, it is plain that the live goat was the complement of the one slain. Other evidence of this is that both goats were presented to the Lord at the same time (verse 10), in order that, while atonement was being made with the blood of the first, the second might be standing in readiness to be laden with the sins as expiated and to be driven as so laden into the desert. Finally, there is the notice to the effect (verse 10) that while the live goat stood at the door of the tabernacle, *atonement was made for him* (not *with him* as in our version). This certainly cannot mean that the sins of the live goat were atoned. What is meant is that the sins of the

people were atoned for the live goat, that is, with a view to his bearing them away.

After the dismissal of the scapegoat, Aaron, coming again into the tabernacle of the congregation, put off the linen garments in which the whole of this service had been performed, and left them there in the tabernacle until the next day of atonement. Washing his flesh with water, which he had to do before every service, he put on his usual garments. Coming forth, he offered a burnt offering for himself, and another for the people; by the blood of which he again made atonement for sin and by the action with the other parts there was expressed anew dedication of their persons to God. The fat of the sin offering was burnt upon the altar and thus dealt with according to the instructions for the disposal of the fat of the ordinary sin offerings. The bodies of the victims, as in the case of the sin offerings in general, were carried without the camp and burnt with fire. The symbolical import of this rite has already been explained in connection with ordinary sin offerings, and need not be repeated here. The person who burnt them, as well as the person by whom the scapegoat had been conducted into the wilderness, had to wash his clothes and bathe his flesh before coming into the camp.

What may have been the special purpose and design of the great atonement? The substance of the answer that writers in general have given to this question has been adequately expressed by the following language from the pen of Fairbairn, "(For) atonement was made (by this great sacrifice) for all sin and transgression. It was virtually implied, that the acts of expiation, which from time to time were made throughout the year, but imperfectly satisfied for the iniquities of the people, since the people were still kept outwardly at some distance from the immediate dwelling-place of God, and could not even through their consecrated head be allowed to go within the vail. So that when a service was instituted with a view of giving a representation of complete admission to God's presence and fellowship, the mass of sin must again be brought into consideration, that it might be blotted out by a more perfect atonement". (Typology, Vol. 11, P. 337).

Here the view is broached (a view to which the author of the above lines was also addicted), that the great sacrifice, as compared with the acts of expiation, which from time to time were made through the year, was a more perfect atonement—an atonement so much more perfect even that by it the mass of sins, for which the daily acts of expiation had but imperfectly satisfied, was blotted out. Now this view will not at all do. It is thoroughly Jewish. The Jews have such a saying among them, "That on the day of expiation all Israel was made as righteous as in the day wherein

man was first created." It is to be considered that the great atonement was as to kind and in its essential features identical to those daily acts of expiation. The former as well as the latter was, certainly, merely symbolical (and typical). How, then, could it surpass the latter in perfection? How could sin by it be obliterated, if sin could not be obliterated by the daily atonements? Even despite the fact that the sponsors of this view had in mind, it must be, not a *true* but merely a *symbolical* blotting out of sin by the great atonement, the view is incorrect. It is not true that only the yearly and thus not the daily atonements *symbolically* blotted out sin, and was therefore in distinction from the others *the* atonement of symbolical perfection. All the sacrifices by blood did so. The statement, "And the priest shall make atonement for him in respect to his sin (or sins) and he (the offender) shall be forgiven," had respect to all these sacrifices. This every student of Moses' law well knows.

The view under consideration is in conflict with the teaching of a passage contained in the epistle to the Hebrews (chap. 10:1-4) and that reads, "For the law having a shadow of good things to come, and not the very image of the things, can never with those same sacrifices which they offered year by year continually make the comers thereunto perfect. For then would they not have ceased to be offered, because the worshippers once purged should have had no more conscience of sins. But in these sacrifices there is a remembrance again made of sins every year. For it is not possible that the blood of bulls and of goats should take away sins." This passage is an important one for our subject on this account that from it may be known the true design of the great atonement. Let us then examine this Scripture. As the content of the epistle in general, it directly concerns only the great atonement. "*For the law having a shadow of good things to come. . . .*" The conjunction "for" indicates that what follows is an inference made on that which precedes, namely, the teaching of the absolute necessity of the sacrifice of Christ. Having affirmed that Christ had perfectly atoned sin, the sacred writer concludes that the sacrifices of the law are but shadows of good things to come and cannot therefore make the comers thereunto perfect. This he now proceeds to prove. The subject spoken of is *the law* and in particular the sacrifices of the law, especially those which were offered year by year continually—the great atonements. By the law these sacrifices were instituted and upon it all their virtue and efficacy depended—by the law, that is, by the covenant which God made with Israel at Sinai with all the institutions of worship which belonged to it. The law had a shadow of good things to come. It thus had not the very image of the things themselves, that is of the blessings of that new covenant of which Christ is the eternal Mediator and which may be designated by the one expression "life eternal" and which are

called *good things to come* with respect to the time of the administration of the law. Of these things the law as to the sacrifices which it inculcated was but shadow, an obscure representation, symbol, type. It was thus not the very image of the things, that is, not the substantial image, the things themselves, the body, which is Christ with all the grace, mercy, and privileges which His people receive by His incarnation.

Being but a shadow, the sacrifices of the law could not make the comers thereto continually, that is, once and for all time, perfect (as did the *one* sacrifice of Christ) and thus had no true efficacy. Such being their deficiency, they were offered year by year; and it was always the *same* sacrifices (the word *same* is found in the original) that were offered—same as to kind, so that all were equally impotent. Had these sacrifices been able to make perfect, *they would have ceased to be offered; because that the worshippers once purged should have no more conscience of sin*, that is, they would not have been occupied in their minds and hearts with sin *as with sin that had not been blotted out by its being atoned*. And they, God's believing people, were so occupied and this of necessity as the true sacrifice had not yet been brought. They spent their days with the thought in their soul that their sins had not as yet been truly expiated. Hence they had conscience of sin on this account, that is, a conscience agitated and perplexed by sin, and that judged and condemned their persons for the guilt of sin, and so deprived them of solid peace with God. True, they were covered by the blood of a typical sacrifice, but as this sacrifice, as was just said, lacked true efficacy, from the knowledge of being covered by its blood could spring no true and lasting peace. There was to this sacrifice no satisfaction and righteousness with which the believers could before their own consciousness be clothed and have peace. There was therefore under the law conscience of sin. It is true that also now believers may have a conscience judging and condemning them for their sin, no less than they had under the law; but this trouble of conscience does not arise from this that sin was not truly expiated by the sacrifice of Christ, but only from a fear that they have no interest in that sacrifice and the benefits thereof. Under the Old Testament they doubted not their interest in their symbolical sacrifices. How could they, if they possessed its fruitage, if, on account of their performing the rights and ordinances of service unto them, their natural lives (and this, as has been explained in former articles was the fruitage of the typical sacrifices) were being prolonged in the land of Canaan. But their conscience charged them with the guilt of sin, as a result of their being aware that their sacrifices did not expiate it. And this awareness was caused by God's institution of the repetition of the sacrifices; which had not been done if they could have made the worshippers perfect once and for all.

It is different in respect to *conscience for sin* which remains in God's people under the new testament. Their fear concerns not any insufficiency in the sacrifice of Christ but their interest in this sacrifice. They who are purged may be in the dark sometimes as to whether Christ is their portion. But if the sacrifices either by their efficacy or by their repetition could not take away sin, so as that they who came to God by them could have peace of conscience, was there then not true peace with God under the old testament? There was indeed. But this peace was not theirs on account of their sacrifices being truly efficacious. As has been fully explained in previous articles, it was theirs only because the truth set forth by the sacrifices was blessed to their hearts.

God not only appointed the repetition of the sacrifices, but also that in every repetition of them, there *should be a remembrance made of sin, as of that yet to be atoned*. Here we come upon the design of the great atonement. In them was a remembrance of sins again. This was true of every sacrifice but especially of the great atonement. For this was made with the blood of an animal—the live goat—on whose head Aaron lay both his hands and over whom he confessed all the unatoned iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins. And the people had on their part to be similarly occupied through their afflicting their souls on account of their sins that Aaron was confessing over the live goat, “And this shall be a statute forever unto you: that in the seventh month, on the tenth day of the month, ye shall afflict your souls, and do no work at all, whether it be one of your country, or a stranger that sojourneth among you: For on that day shall the priest make an atonement for you, to cleanse you, that ye may be clean from all your sins before the Lord. It shall be a sabbath of rest unto you, and ye shall afflict your souls by a statute forever. And the priest. . . shall make an atonement for the holy sanctuary, and he shall make an atonement for the tabernacle of the congregation, and for the altar, and he shall make an atonement for the priests, and for all the people of the congregation. And this shall be an everlasting statute unto you, to make an atonement for the children of Israel for all their sins once a year” (Lev. 16:28-34).

It will thus be seen that in the great sacrifice remembrance was made of sin as in none of the other sacrifices. Remembrance was made for sin in this sacrifice in all its bearings—for the high priest and his house, for the people in all their families, for the tabernacle and all its furniture and utensils. Why now had there to be year after year this remembrance of sin? And the answer: That the church under the Old Testament might know that, in the words of the sacred writer, “It was not possible that the blood of bulls and of goats should take away sins, “and that, knowing this, they should cast themselves upon God’s

mercy and be expecting the true lamb that God would provide Him.

Let us now ask not why the sacrifices and in particular the great sacrifice had to be repeated but let us ask why there was instituted a sacrifice greater, more solemn, than all the others. The reason is that God’s believing people under the Old Testament (and also under the new) were in the need of an atonement more expressive than the others, an atonement that showed forth more of the work of Christ. And this need was met by the great sacrifice with all its attending rites. How vividly it signified and thus forcibly proclaimed to believers that their sins are forgiven and that unto them the Lord imputeth not iniquity.

(To be Continued)

G. M. O.

The Prophet Hosea

The Prophetic activities of Hosea occurred in the days of Uzziah, Jotham, Ahaz and Hezekiah, kings of Judah. The contemporary kings of Israel were: Jeroboam II; Zachariah, the son of Jeroboam and the last king of the house of Jehu; Shallum, Menahem, Pekahiah, Bekah and Hoshea, the last king of Israel.

The joint reign of these kings lasted from 823 to 730 B. C. Altogether comprising a period of 93 years. All these kings were wicked (of Israel). Of each one it is related that he walked in the ways of Jeroboam I.

The period during which Hosea prophesied was one of religious apostacy, moral decay and internal strife. Zachariah, the son of Jeroboam II, was assassinated by his successor Shallum; and the later in turn was again murdered by his usurper Menahem, who died a natural death, being succeeded by his son Jekahiah. The latter was again murdered by Pekah and Pekah by Hoshea, the last king of Israel. One of these kings reigned only one month (Shallum); another only six months (Zachariah). In this period the Lord had both befriended and smitten Israel, but the people hardened their hearts and would not repent. Already in the days of Jehoahaz, the Lord’s hand had begun to rest heavily on the ten tribes because of their sins.

Jehu had routed out the Baal worship only to cleave to the worship of the golden calf, and that for the purpose of widening the religious gulf between Judah and Israel. The religion he chose was one that could promote his political ambition; and, so he thought, perpetuate his dynasty. Thus was the glory of God changed into an image made like to corruptible man and to beasts etc. God was brought down to the level of the creature and placed in a class with the heathen gods.

Forsaking Jehovah, Israel fabricated for itself a

god, which rightly considered was nothing more than the extension of their own corrupt selves. Thus the parting wall between Israel and the heathen had been broken down. For the worship of the golden calf was essentially Baal worship. Both Baal and the ox were representations of the corrupt life-force in man. The ox was nothing more than the deification of the brute in man. This accounts for it that although according to the record in the book of Kings the Baal worship had been uprooted by Jehu, this same worship, according to the prophecies of Hosea and Amos prevailed during the reign of Jehu. All Jehu's successors followed in his footsteps.

The Lord had chastised His people through the agency of Hazael, king of Syria, who had invaded and overrun the entire Northern kingdom. After this period of grief, the Lord had taken pity on His people for the sake of His covenant and had sent them a saviour in the person of Jehoahaz, the grandson of Jehu and Jeroboam II. Of Jehoahaz we read, that he recovered the cities which Hazael had captured during the reign of his father. (II Kings 13:13-35) Jeroboam II conquered Damascus and Hamoth and succeeded in restoring the boundaries from Hamoth to the Dead Sea. (II Kings 14:25-28); but the people refused to turn to the Lord. All this display of mercy left them untouched. Of all the kings that now reigned, none departed from the sins of Jeroboam I. Yet under Jeroboam II the Northern kingdom had again been elevated to a position of honor and glory. But the only effect this benefit had was to lead the people to conclude that Jehovah was condoning their sins. The people were strengthened in their belief that notwithstanding their sins, all was well between them and God.

The above cited religious apostacy went hand in hand with a moral degradation. There was cursing and murder and stealing and adultery. One king would be murdered by his successor. Israel, says the prophet, made him kings as he willed. Then God came with His judgments, Israel was carried into captivity in the year 730 B. C. and permanently disappears from the stage of history.

The Book as such.

The prophetic discourse of Hosea is as could be expected in agreement with conditions during the period of this particular prophetic action. Let us now trace the argument of the Book and notice its permanent values and thus discover its place in the canon.

The relation Jehovah sustains to the people of Israel—The relation is that of husband. Israel is Jehovah's betrothed and thus belongs to Him exclusively. When and how Israel became Jehovah's wife and in what condition he found her, are matters upon which the prophet does not expatiate but only lightly touches upon in chapter 13:4-8 and a few other sections. In this section, the Lord appears as declaring that He is the Lord his God from the land of Egypt and that

Israel shall know no God but Him, for there is no Saviour beside Him. He did know Israel in the wilderness in the land of great drought where He pastured him. When Israel was a child then God loved him and brought him out of Egypt. It is on the background of these great benefits and in the light of the peculiar relation Israel sustains to Jehovah, namely that of wife, that the prophet depicts the apostacy and sin of the nation. Because Jehovah is the nation's Husband, and as the nation's Husband, lavished His love upon him, Israel's apostacy is so amazingly wicked and goes against all reason. Such is the *theme* of this discourse. Let us see how he develops this theme.

Because Israel is Jehovah's wife his apostacy, and his going after other gods is whoredom. Israel, so the prophet complains, has gone a whoring from under their God. He sacrifices to idols. Israel committeth whoredom and will not turn to the Lord. Let the children plead with their faithless mother that she put her whoredoms from between her breasts.

Israel's spiritual adultery goes hand in hand with a frightful outburst of sin in all its various forms. This is the third point of the discourse or the next step. Religious bankruptcy is always accompanied by a moral breakdown. This the prophet plainly shows. There is much stealing, lying, murder, deceit, immorality, internal strife.

Let Israel know, this is the 4th step in the argument, that that Lord takes cognizance of the sins of His people. Israel must not think that their sin is hidden from the Lord. He knows. His eyes penetrate their outward conformity to the ceremonial law (sacrifices and so forth) and their feigned repentance, under the cover of which Israel imagines he can perpetrate his sins unnoticed. This cover does not exist before the Lord. He knows Israel's repentance to be like the vanishing morning dew. Though there is much sacrificing, real goodness and mercy is lacking, and notwithstanding Israel's outward show of piety, he breaks the covenant. The Lord knows that they consider not Him, that they are all adulterers, that they kill their kings and judges, and like a silly dove paw alternately to Egypt and Assyria, to whom Israel looks for help, in whom Israel trusts instead of in Jehovah.

The threatened punishments that will overtake the nation is the next step in the argument. The Lord will punish the whoredoms of His people. Israel shall seek Him but shall not find Him. Ephraim shall be made to return to Egypt where he will be derided. Israel shall be pursued by his enemy. Then the nothingness of the golden calf at Samaria will be exposed. Israel has sown the wind and shall reap the whirlwind. He shall return to Egypt and eat the bread of pollution in Assyria. Ephraim's day shall vanish. His root shall be dried up. The golden calf at Samaria shall be carried to Assyria for a present. The Assyrian shall be Israel's king.

A promise of salvation given to the elect remnant, is the final step in the argument. The Lord will draw His faithless wife back to Himself (the elect Israel). Israel will be ultimately restored to fellowship with Jehovah, and be betrothed to the Lord in righteousness. Jehovah will be Israel's king. He will raise Ephraim from the power of the grave. He will heal His people and love them freely.

The universal permanent values of the Book.

We notice first of all that the prophet was prepared for his task by his own domestic sufferings. I am still inclined to believe that the woman he is bidden to take to wife in the third chapter is the Gomer of chapter one, and that it is this unfaithful woman whom he restores, places upon probation, and at the end of the period of probation, restores her to full communion with himself. We feel for this interpretation, as it affirms that the domestic experiences of the prophet were such as constitutes a replica of the state of matters between Jehovah and Israel. It was his own experiences that were used by the Spirit to lead him into the very heart of the great subjects he had to treat.

The first permanent value of the Book. The prophet first lets us see how amazingly and inconceivably sinful sin is and what there is about sin that makes it so appalling. In order to understand this, it must be borne in mind that God is here speaking to His chosen people. This people He had redeemed and betrothed. In the words of the prophet: Jehovah had loved Israel, brought him up out of Egypt, taught Israel to walk, caused him to ride on the high places of the earth, kept him as the apple of His eye, brought Him in His own land, a land flowing with milk and honey, having driven his enemies from before his face. So had the Lord lavished His love upon Israel His wife. All that Israel was, it was through God. All that Israel possessed and enjoyed was God's gift.

How does Israel react? By rejecting Him, by forsaking Him and following Baal, who is no god, by spending the very gifts of the loving Husband, Jehovah, in the service of lewdness. Thus the prophet shows us of what sin is capable, how wicked man by nature is. He shows us in a word how amazingly sinful man is, how that sin goes contrary to all reason, is abject foolishness; for Baal was nothing, Syria and Egypt were nothing. The prophet shows what is the most awful thing about sin, namely, the despising of God's covenant love of His people as exhibited in the aggregate of all His acts of love.

Yet let there be no misunderstanding. We do not mean to say that according to the prophet the most awful thing about sin is that it is a despising of God's love for the reprobate sinner, but for His chosen people. We therefore do not say to a person walking in darkness and giving no evidence of possessing the life of regeneration—we do not say to such an one: "Your great sin is that you despise God's love for you,"

but we say to him, "your sin is that you despise God's love for His people." This raises the question why the sin of such a person can be said to be so awful if he is not allowed to say that he derides God's love for *him*. And the answer: though such an one may not think of himself, if he be walking in darkness, as loved by God, that is, as a chosen one, he has no right to say positively that he is a non-elect, a reprobate. He may be an elect. Whether he is will appear eventually. He therefore cannot advance as the reason for his spurning God's love that he is a reprobate and that God wills to damn him. Fact is that the command to accept the love of God as revealed in Christ for His people also comes to him walking in sin. But he refuses to heed the command and the only reason he can advance for doing so is that he despises the love of God and all the glories of God as seen in Christ for His people.

Do not draw the conclusion that such an one could not be charged with despising God's love in the event he knew he were a reprobate. What characterizes the reprobate is that he cannot will to do anything else but despise the revelation of God's love. In the event he knew he were a reprobate, he could say, I go lost because God wills not to save me. Yet he would be a reviler of God's love and of the revelation of God's love as he wills not to be saved. Only as organically related to the true Israel can the reprobate say that they despise God's love for them. It is the true Israel who say and can say after their regeneration: My great sin is that by nature I despise God's love for me. This they say after every period of backsliding when again spiritual. This the true Israel of Hosea's day would say.

The second permanent value of the Book is: that according to the prophet judgment is the necessary and inevitable result of sin, that sin demands judgment, that judgment must fall upon a sinning people in all its force and completion. The prophet looked at sin and saw it working out in judgment.

The third permanent value of the Book is: that Jehovah's love is for the elect. God is eternal, immutable and sovereign. Israel has merited nothing but death, also the elect Israel. Yet Jehovah can not give him up. "How can I give thee up O Ephraim". The prophet goes further—he plainly teaches that the love of God for His elect wife is the sole fountain of Israel's salvation.

G. M. O.

NOTICE

As is customary there will be no Standard Bearer on the 15th of July.

The Board.